

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

בפני כב' השופטת נועה גרוסמן, סגנית נשיא

התובעות

1. אסתר דור
2. האגודה לקידום העבודה הסוציאלית
ע"י ב"כ עוה"ד צ'רלי בוזגלו

נגד

הנתבעים

1. יעקב בן יששכר
2. התנועה למען עתיד ילדינו
3. לורי שם-טוב (אליהו)
נ' 3 ע"י ב"כ עוה"ד רז משגב

פסק דין

עניינה של התובענה:

לפני תביעה כספית בגין פגיעה בפרטיות והוצאת לשון הרע. התביעה הוגשה ביום 29.10.09, על סך 206,000 ₪, נכון ליום הגשת התביעה. בסיכומיהן, חזרו בהן התובעות מרכיב התביעה בעניין הפיצוי בסך 6,000 ₪ והעמידו את תביעתן על סך 200,000 ₪ בלבד.

רקע:

תובעת 1, הגב' אתי דור, הינה עובדת סוציאלית, פקידת סעד לחוק הנוער (טיפול והשגחה), תש"ך 1960- אשר עבדה בתקופה הרלוונטית בלשכת הרווחה בעיריית גבעתיים וכיום עובדת באגף הרווחה בעיריית רמת גן (להלן: "אתי" ו/או "התובעת").

תובעת 2, האגודה לקידום העבודה הסוציאלית, הינה תאגיד. עמותת רשומה, המאגדת את העובדים הסוציאליים בישראל ("להלן: "האגודה" ו/או "התובעת 2"). מר יצחק פרי, עובד סוציאלי בהכשרתו, היה בזמנים הרלוונטיים לתביעה יו"ר האגודה (להלן: "פרי").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

נתבע 1, מר יעקב בן יששכר (להלן: "בן יששכר" ו/או "הנתבע 1"), שימש על פי הנתען, בזמנים הרלווטים לתביעה, מנכ"ל התנועה למען עתיד ילדינו, שהיא נתבעת 2 (להלן: "התנועה" ו/או "הנתבעת 2").

במסגרת תפקידה כפקידת סעד, הוציאה התובעת צו חירום המורה על הוצאת ילדיה הקטינים של נתבעת 3, הגב' לורי שם טוב (אליהו) (להלן: "לורי" ו/או "הנתבעת 3"), ממשמורתה, העברתם למשמורת רשות הסעד ושהייתם במרכז חירום בהדסים.

טענות התובעות:

התובעות טוענות, כי זמן קצר לאחר שילדי הנתבעת 3 הוצאו ממשמורתה, כמתואר לעיל, החלה האחרונה לפרסם ברשת האינטרנט פרסומים העולים כדי דיבה, נגד התובעת ונגד ציבור העובדים הסוציאליים בכללותו.

התובעות ממשיכות וטוענות, כי הנתבעים טפלו לתובעת האשמות שווא, עלבונות, הפיצו מנשרים כנגדה, פרסמו סרטון כנגדה, הטרידו אותה על ידי פרסום עריכת הפגנה ליד ביתה, פגעו בפרטיותה והסיתו נגדה. כל זאת על מנת לבוא עמה חשבון אישי.

התובעות סוברות כי פרסומי הנתבעים משפילים ומבזים אותן, פוגעים בעיסוקן ובמשרתן ובכך הם עוברים על הוראות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 וחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981.

כך, למשל, מפורט מקרה בו פרסם בן יששכר הנתבע 1 באתר האינטרנט של נתבעת 2, את תצלום ביתה של התובעת. במקרה אחר, לפי התובעות, התפרסמו באתר התנועה דברים ובהם כלולים דברי נאצה כלפי ציבור העובדות הסוציאליות וכינוין כ"נאציות קרות נפש".

התובעת מוסיפה ומתארת פרסומים ספציפיים הקשורים אליה, המהווים, לטענתה, לשון הרע. לדוגמה: כי הוחלט לבנות בובה בדמותה אשר תוצב במרכז העיר גבעתיים, כי תאורגן הפגנה מול ביתה (עם ציון פרטי כתובת התובעת), כי היא שקרנית אשר חטפה את ילדי הנתבעת 3, כי היא רווקה בת 50 וכי בתה היא תוצאה של תרומת זרע ועוד כהנה וכהנה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

זאת ועוד, לפי התובעת, פרסומי לשון הרע נגדה לא נשארו רק בגדר המרחב האינטרנטי. מנשרים עם תמונתה ובהם כיתוב לפיו היא רווקה בת 50 אשר חוטפת ילדים ומזניחה את בתה, הופצו בתיבות הדואר של השכנים בבית מגוריה ותחת מגבי המכוניות ברחובות הסמוכים למקום מגוריה.

התובעות טוענות, כי הנתבעת 3, הידועה ברשת האינטרנט בכינוי "lory1969" מפרסמת בבלוג שלה מכתבים המשתלחים בתובעת ובאגודה.

כמו כן, לטענתן, העלתה הנתבעת 3 סרטונים העוקבים אחרי עובדי הרווחה בעיריית גבעתיים, כאשר אחד מהם מלווה בכתוביות ובמוסיקה מתוך הסרט "הטוב, הרע והמכוער", כאשר התובעת זוכה לכותרת "המכוער".

הנתבעת 3 אף פרסמה בבלוג שלה כתבה כנגד פרי, הנושאת את הכותרת: "איציק פרי יו"ר איגוד העובדים הסוציאליים – פושע".

להשלמת התמונה, אציין, כי בכתב התביעה טענה התובעת, כי מעשי הנתבעים גרמו לבתה הקטינה נזק נפשי רב וביקשה לפצותה בגין נזק נפשי זה.

בהמשך, ויתרה התובעת על טענותיה אלה, בין היתר לדבריה בשל רצונה לשמור על פרטיות בתה, ולפיכך טענות אלה - לא יידונו לגופן.

טענות הנתבע 1:

הנתבע 1 טוען, כי הוא אינו מכיר את התובעות.

עוד טוען הנתבע 1, כי התביעה הוגשה בחוסר סמכות, שכן אין להגיש את התביעה נגדו באופן אישי, אלא נגד התנועה שהיא בעלת אתר האינטרנט.

זאת ועוד, לפי הנתבע 1, האגודה אינה יכולה להיות צד לתביעה, מאחר ואין לה מעמד.

לגופו של עניין, טוען הנתבע 1, כי התנועה מחזיקה באתר אינטרנט ציבורי, שהינו פלטפורמה לכל אדם, אשר בו מפורסמות כתבות ותחקירים.

הנתבע 1 כופר בכל טענות התובעות וטוען, כי הוא לא הפיץ שום מנשר, לא ביקר ליד ביתה של התובעת כלל ולעניין הקמת הבלוגים אין לו כל שליטה בכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

כמו כן, טוען הנתבע 1, כי פרסום של משמרת מחאה הינו חוקי וטענות התובעות בעניין זה מפרות את חופש הביטוי.

טענות הנתבעת 3:

הנתבעת 3 טוענת, כי התביעה הוגשה בחוסר תום לב, כדי לנסות להשתיקה, בשל מחאתה ופעולתה הלגיטימית כנגד העוול המשווע, אשר נגרם לה ולילדיה על ידי התובעת.

לטענתה של הנתבעת 3, היא כלל אינה מכירה את פרי ולא פרסמה עליו ו/או על יתר העובדים הסוציאליים פרסום כלשהו שאינו נכון.

הנתבעת 3 מוסיפה, כי התובעות פעלו באופן בלתי חוקי בהגשת התובענה כנגדה, בהפרן את החיסיון העומד לה על פי דין, אשר נועדו להגן עליה ועל ילדיה אשר מטופלים על ידי שירותי הרווחה.

לגופו של עניין, טוענת הנתבעת 3, כי היא לא פרסמה פיזית באתרי האינטרנט את הסרטונים. עם זאת, היא מציינת, כי כל שתועד בסרטונים הראה את העובדות להווייתן כפי שהתרחשו וכי אמת עובדתית זו לגיטימית להגנת ענייניה האישיים וענייני ילדיה.

הנתבעת 3 גורסת, כי אף אם ימצא כי הפרסומים שפרסמה מהווים לשון הרע, הרי שעומדות לה הגנות לפי **סעיפים 14, 15(2), 15(3), 15(4), 15(5) ו-15(11) לחוק איסור לשון הרע.**

לדידה של הנתבעת 3, בכל אשר אמרה או כתבה אין לשון הרע. כל דבריה היו עובדות, דברים אשר חוותה והרגישה על בשרה. לטענתה, התובעות אף לא הוכיחו כי מדובר בלשון הרע וכי נגרם להן נזק כלשהו.

הנתבעת 3 מוסיפה וטוענת, כי התובעת לא פנתה אליה אישית לפני הגשת התביעה בבקשה להסיר את הפרסומים השונים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

בנוסף, כל הכתבות והפרסומים אשר כתבה הינם בתוקף תפקידה כעיתונאית. מדובר
בפרסומים שהינם אמת ויש בהם עניין ציבורי רב.

כמו כן, טוענת הנתבעת 3, כי הפרסום נועד להגן על עניין אישי וכשר שלה בפרט ושל הציבור
בכלל וכי היחסים בינה לבין התובעת הטילו עליה חובה חוקית ו/או מוסרית ו/או חברתית
לעשותו.

לדידה, הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות התובעת, המשמשת בשירות ציבורי ועל
אופייה, עברה, מעשיה או דעותיה של התובעת כפי שנתגלו לה וכלפיה באותה התנהגות.
הואיל והתובעת הינה ממונה כאמור, פרסום העניין בו התובעת שלטה על הנתבעת 3 מכוח
דין הינו פרסום מוצדק.

הנתבעת 3 גורסת, כי זכות המחאה, זכות ההפגנה וזכות חופש הביטוי הינם מערכי היסוד
של שיטת המשפט בישראל ואין מקום להגביל את זכויותיה אלו.

כמו כן, היא מוסיפה כי הבלוג שלה ברשת האינטרנט הינו בלוג פרטי, בו היא מביעה את
רגשותיה ותחושותיה בשל האובדן אותו חוותה לאחר שילדיה הוצאו מחזקתה.

הנתבעת 3 מציינת, כי כל הפרסומים באינטרנט – המוצגים בכתב תביעה זה – הוסרו ונמחקו
מהאינטרנט, כך שכיום, ממילא, לא קיים שום פרסום באינטרנט מהחומרים הנטענים, אשר
בכל מקרה לא פורסמו על ידה.

דיון והכרעה:

המערכת העובדתית כפי שנפרשה לעיל, מצריכה הכרעה במספר נקודות עיקריות-

1. טענות מקדמיות – היעדר יריבות, היעדר עילה והיעדר מעמד.

2. האם הופר חיסיון הנתבעת 3?

3. האם פרסומי הנתבעים מהווים לשון הרע?

4. אחריות הנתבעים לפרסומים הפוגעים.

5. האם הפרסומים הפוגעים מהווים פגיעה בפרטיות התובעת?

6. הסעד.

אדון בשאלות אחת לאחת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

טענות מקדמיות – היעדר יריבות, היעדר עילה והיעדר מעמד:

הנתבע 1 טוען, כי התביעה הוגשה נגדו בחוסר סמכות. טוען הוא להיעדר יריבות והיעדר עילה אישית נגדו.

הנתבע 1 טוען, כי אינו קשור לתביעה כלל, אינו מכיר את התובעות ומעולם לא פגש בהן. לדבריו, את התביעה יש להגיש נגד התנועה (הנתבעת 2), אשר הינה בעלת האתר על פי הרשומות.

התובעות, מצדן, דוחות את הטענות האמורות.

התובעות גורסות, כי התביעה הוגשה נגד הנתבע 1 בשל היותו מקים ומנכ"ל הנתבעת 2, אשר הינה בעלת אתר האינטרנט <http://yeladeinu.wordpress.com> (להלן: "אתר האינטרנט"), בו התפרסמו חלק מדברי לשון הרע בגינם הוגשה התביעה האמורה.

על אף שהנתבע 1 ציין בתצהירו, כי הוא מכהן כמנכ"ל התנועה (ראו סעיף 2 לתצהיר הנתבע 1) וכי התנועה מחזיקה באתר אשר מפורסמות בו כתבות ותחקירים (ראו סעיף 9 לתצהיר הנתבע 1), הוא חזר בו מדברים אלה בסיכומיו (ראו סעיף 7 לסיכומי הנתבע 1) וכך גם בחקירתו [ראו עמ' 143 שורות 32-10 ועמ' 144 שורות 20-1]:

"ש:בסעיף 2 לתצהירך, אתה יכול להסתכל עליו, אני מציג שיחזיק את התצהיר בידיו, תצהיר עדותו, ואז נוכל להתקדם... סעיף 2 לתצהירך, כמו שאתה רואה, כתוב "אני החתום מטה, יעקב בן יששכר, מכהן בהתנדבות כמנכ"ל התנועה למען עתיד ילדנו", ראית?
ת: לא. שנייה. אני רואה פה משהו אחר.

....

ש: תקרא. "התנועה למען עתיד ילדנו, עמותה רשומה כדין"?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 ד"ר ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 ת: כן, זה רשום. רשום "אני החתום מטה, אסף פרייס",
2 רשום לך,
3 ש: מה? אני החתום מטה יעקב בן יששכר.
4 ת: אה, זה שלו. אוקיי, נכון.
5 ש: המכהן בהתנדבות כמנכ"ל התנועה למען עתיד ילדנו.
6 אתה רואה את סעיף 2?
7 ת: כן, כן.
8 ש: רואה? מאשר?
9 ת: ברור.
10 ש: אז למה אתה טוען כאן שאין לך קשר ל, לעמותה,
11 התנועה למען עתיד ילדנו?
12 ת: אמרתי שאין קשר לאתר.
13
14 ש: אז בוא נפנה לסעיף 9.
15 ת: כן.
16 ש: לתצהירך.
17 ת: כן.
18 ש: כתוב "התנועה מחזיקה באתר".
19
20 ת: מחזיקה? לא.
21 ש: כתבת, אתה כתבת, אתה הצהרת.
22 ת: אז אולי יש, אולי יש פה טעות, היא לא מחזיקה,
23 ...
24 ת: היא לא מחזיקה שום דבר. כתוב פה שזה אתר
25 הפלטפורמה, אולי טעות בהקלדה, אבל יש פה אתר
26 פלטפורמה, לכל אדם, אשר מפורסמות בו כתבות ותחקירים,
27 והאתר הוא אתר ציבורי, "...
28

29 לית מאן דפליג, כי הנתבע 1 בעצמו הצהיר כי הינו מנכ"ל הנתבעת 2 וכי הנתבעת 2 מחזיקה
30 באתר האינטרנט.
31

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 כמו כן, תמונת הנתבע 1 ומתחתיה הכותרת "יעקב בן יששכר – מנכ"ל" הופיעה במועד
2 שמיעת ההוכחות לפני באתר האינטרנט של הנתבעת 2. לפיכך, טענת הנתבע 1 כאילו אינו
3 קשור לאתר האינטרנט התבדתה. גם אם נעשה שינוי מאוחר יותר, הרי שבעת הרלוונטית
4 לתיק זה, זו הייתה תמונת המצב.

5 לא זו אף זו, טענת הנתבע 1 כאילו אין כל קשר בינו לבין התנועה נסתרה אף היא.
6 הנתבע 1 והנתבעת 2 הגישו כתבי בי-דין מאוחדים. דהיינו, בשם שני הנתבעים הוגש כתב
7 הגנה אחד, אשר חתומה עליו "הנהלת התנועה למען עתיד ילדינו".

8 בשם שני הנתבעים הוגש תצהיר עדות ראשית אחד, אשר כותרתו "תצהיר עדות ראשית
9 מטעם הנתבע 1" אך בתוכנו צוין כי "מוגשים תצהירי עדות ראשית מטעם הנתבעים: יעקב
10 בן יששכר והתנועה למען עתיד ילדינו" ואילו הסיכומים הוגשו בכותרת "סיכומים נתבע 1",
11 אך נחתמו בשם "התנועה למען עתיד ילדינו". עניין זה מהווה חיזוק נוסף לטענת התובעות
12 כי הנתבע 1 והנתבעת 2 אחד הם.

13
14 לאור כל האמור לעיל, **טענת הנתבע 1 לחוסר יריבות וחוסר עילה בהגשת התביעה נגדו**
15 **נדחית בזאת.**

16
17 הנתבע 1 מוסיף וטוען, כי האגודה לעובדים סוציאליים איננה יכולה להיות כל צד לתביעה,
18 הואיל ואין לה מעמד.

19 מנגד, התובעות גורסות כי באתר האינטרנט של התנועה מתפרסמים דברי בלע, השמצות,
20 לשון הרע והסתה נגד העובדים הסוציאליים באשר הם עובדים סוציאליים.

21 הואיל והאגודה הינה הגוף המאגד את העובדים הסוציאליים בישראל, האגודה הינה בעלת
22 מעמד בתביעה שעוסקת בלשון הרע כלפי הציבור אשר בראשו היא עומדת.

23 עוד יצוין, כי עובדים סוציאליים רבים פנו לפרי, כעומד בראש האגודה, והפנו אותו
24 לפרסומים המופיעים באתר התנועה על מנת שיפעל להורידם. פרי מוסיף, כי חלק מתפקיד
25 האגודה הינו למנוע את הכפשה כנגד העובדים הסוציאליים בישראל.

26
27 עמדת התובעות מקובלת עליי.

28 הפרסומים נשוא התביעה, היו מכוונים כלפי כלל ציבור העובדים הסוציאליים בישראל, בשל
29 היותם עובדים סוציאליים ועל רקע עיסוקם ועבודתם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

לפיכך, מצאתי לנכון לקבוע כי לאגודה, כגוף המאגד את העובדים הסוציאליים בישראל, יהיה מעמד בתביעה כנגד הפוגעים בציבור אותו היא מייצגת.

לאור כל האמור לעיל, טענות הנתבע 1 להיעדר יריבות ועילה נדחות בזאת.

האם הופר חיסיון הנתבעת 3 ?

הנתבעת 3 טוענת, כי בכתב התביעה מופיעים פרטים האמורים להיות סודיים וחסיים וכי התובעות מפרות הוראות חוק שונות האוסרות על הפרת החיסיון המוטל על הפרטים (ראו סעיף 17-18 לתצהיר הנתבעת 3).

הנתבעת מציינת את ההוראות הבאות :

סעיף 68 (ה) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד – 1984 :

"(ה) על אף הוראות סעיף 68(א) –

(1) עניני משפחה, כמשמעותם בחוק בית המשפט לענייני משפחה, התשנ"ה-1995, למעט תובענות לפי חוק הירושה, התשכ"ה-1965, שעילתן אינה סכסוך בתוך המשפחה ותובענות לפי חוק השמות, התשט"ו-1956, ולפי חוק קביעת גיל, התשכ"ד-1963 - יידונו בדלתיים סגורות, אלא אם כן הורה בית המשפט לדון בעניין, כולו או מקצתו, בפומבי ;

(2) בית המשפט העליון הדן בערעור על החלטה או פסק דין של בית משפט לנוער כהגדרתו בחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, וכן בית משפט הדן במעצרו של קטין, ידונו בדלתיים סגורות; ואולם רשאים בתי המשפט כאמור להרשות לאדם או לסוגי בני אדם, לרבות לנפגע העבירה הנדונה, להיות נוכחים בשעת הדיון, כולו או מקצתו; לעניין זה, "נפגע עבירה" – כהגדרתו בחוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 ד"ר ואח' נ' בן יששכר ואח'

סעיף 50 א לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א – 1971 (להלן: "פקודת הראיות"):

50א. (א) עובד סוציאלי כהגדרתו בחוק העובדים הסוציאליים, תשנ"ו-1996, אינו חייב למסור ראיה על דבר הנוגע לאדם שנזקק לשירותו והדבר הגיע אליו תוך עיסוקו כעובד סוציאלי והוא מן הדברים שלפי טיבם נמסרים לעובד סוציאלי בדרך כלל מתוך אמון שישמרם בסוד, אלא אם כן ויתר האדם על החיסיון או שבית המשפט מצא כי הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף על העניין שיש שלא לגלותה.

(ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם לאחר שחדל העד להיות עובד סוציאלי.

(ג) נטען חסיון לפי סעיף זה, יהיה הדיון בדלתיים סגורות; החליט בית המשפט לשמוע את העדות, רשאי הוא לשמעה בדלתיים סגורות.

סעיף 8 לחוק העובדים הסוציאליים, התשנ"ו – 1996 (להלן: "חוק העו"סים"):

8. (א) מידע על אדם שהגיע לעובד סוציאלי במסגרת מקצועו, חובה עליו לשמרו בסוד ואינו רשאי לגלותו אלא באחת מאלה:

(1) האדם שעליו המידע הסכים בכתב לגילוי לאחר שהוסברה לו משמעות ההסכמה, זולת אם העובד הסוציאלי שוכנע שהגילוי עלול לפגוע באותו אדם או בבן משפחתו;

(2) הגילוי הוא של מידע שנמסר לעובד סוציאלי שלא על ידי האדם שעליו המידע, ובלבד שהעובד הסוציאלי שוכנע שהמידע דרוש לשם טיפול באותו אדם או בבן משפחתו;

(3) הגילוי הוא של מידע שנמסר לעובד סוציאלי בידי האדם שעליו המידע, ובלבד שהעובד הסוציאלי שוכנע שהמידע דרוש לשם טיפול בילדיו הקטינים של אותו אדם;

(4) הגילוי דרוש לשם מניעת פגיעה באדם שעליו המידע או באדם אחר;

(5) קיימת בחוק חובה או רשות לגילוי המידע או לאיסוף המידע;

(6) הגילוי נדרש על ידי ועדת המשמעות כמשמעותה בחוק זה;

(7) הגילוי דרוש למטרת פיקוח מקצועי על עובדות עובדים סוציאליים או הדרכתם ובלבד שהמידע יימסר רק לבעלי תפקידים ועל פי כללים שקבע השר לאחר התייעצות עם המועצה;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

וסעיף 23 לחוק הנוער (טיפול והשגחה), תש"ך-1960 (להלן: "חוק הנוער"):

"23. (א) עובד סוציאלי לפי חוק הנוער (טיפול והשגחה) שהגיעה אליו ידיעה אגב חקירה ישמרנה בסוד ולא יגלנה אלא במידה שיש צורך בכך לשם ביצוע חוק זה או חוק אחר והתקנות לפיהם."

סעיף 50 א לפקודת הראיות, סעיף 8 לחוק העו"סים וסעיף 23 לחוק הנוער הם הרלוונטיים לעניינינו, שכן הינם מטילים חובת סודיות על העובד הסוציאלי ביחס למידע אשר הגיע אליו מתוקף תפקידו.

הלכה פסוקה היא, כי חיסיון המטופל כלפי עובד סוציאלי הינו חיסיון יחסי, במובן זה שבית המשפט רשאי להורות על הסרת החיסיון "אם מצא כי הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף על העניין שיש שלא לגלותה". כמו כן, בעל הזכות רשאי לוותר על החיסיון.

לפי עובדות המקרה שלפנינו, הנתבעת 3 היא אשר פרסמה את פרטי הטיפול בה ובילדיה על ידי רשויות הרווחה (ובין היתר, על ידי התובעת) וזאת, על ידי הפרסומים אשר חלקם מופיעים בבלוג שלה (ואשר היא חתומה עליהם). דהיינו, הנתבעת 3 כבעלת הזכות, ויתרה על החיסיון בעצמה.

זאת ועוד, הואיל והנתבעת 3 פרסמה את פרטי הטיפול בה ובילדיה ברשת האינטרנט ובמנשרים שהופצו בעיר גבעתיים (ויפורט בעניין זה בהמשך), מנועה היא כעת מלטעון כי התובעת הפרה את החיסיון בכך שחזרה על הפרסומים האמורים, בכתב התביעה דנן.

לאור האמור לעיל, אני קובעת כי דין טענה זו של הנתבעת 3 להידחות.

האם פרסומי הנתבעים מהווים לשון הרע?

לטענת התביעה, הנתבעים מפרסמים, ברשת האינטרנט ובאמצעים נוספים, פרסומים אודות התובעת וכנגד ציבור העובדים הסוציאליים, המהווים לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

הנתבעים, מנגד, טוענים, כי כל הפרסומים אשר פורסמו על ידם אינם מהווים לשון הרע, שכן
מדובר בדברי אמת. כמו כן, טוענים הנתבעים, כי התובעות לא הוכיחו כי נגרם להן נזק עקב
הפרסומים.

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק") קובע כי:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצד;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,

במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית

או מוגבלותו;

בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד.

"....."

לפי ההלכה הפסוקה, המבחן להיות הפרסום לשון הרע הינו מבחן אובייקטיבי – האם האדם
הסביר היה רואה בפרסום בבחינת לשון הרע (ראו א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז), עמ'
122 והאסמכתאות הנזכרות שם).

כעת עלינו לבחון, אפוא, האם אדם סביר היה רואה בפרסומים הנטענים בכתב התביעה
בבחינת לשון הרע.

ביום 16.7.09 פורסם באתר האינטרנט כי :

"החלטנו לקיים משמרת מחאה נגד פקידת הסעד אתי דור

שהוכיחה שהיא שקרנית עם קבלות..."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

ביום 9.6.09 פורסם באתר האינטרנט כי :

"נאציות מול זעקת אם תיעוד נדיר מה קורה בוועדות
החלטה הבלתי חוקיות אשר חוטפות ילדים..."
"נאציות קרות נפש אשר פועלות בניגוד לחוק מבית מדרשה
של לשכת הרווחה גבעתיים."

ביום 19.7.09 פורסמו באתר האינטרנט הדברים הבאים :

"החלטנו לבנות בובה של אתי דור והיא תוצב באחד מימי
השישי במרכז העיר גבעתיים.."

ביום 29.6.09 פורסמו בבלוג הנתבעת 3, אשר אף חתמה שמה בסוף, הדברים הבאים :

"אתי דור פקידת סעד לחוק הנוער מלשכת הרווחה
גבעתיים, חטפה את ילדי ממני ביום 6.1.09."

.....

אתי דור הגישה נגדי תלונת שווא וסרק במשטרת גבעתיים,
כי אני הפרתי את פרטיותה בכך שצינתי בבלוג שלי כי היא
רווקה בת 50."

"אתי דור את רווקה בת 50 והבאת את הבת שלך בגיל 43
מבנק הזרע, כנראה."

.....

"אתי דור אמשיך ואפרסם את שקרייך ואחשוף את פרצופך
בכל העיר גבעתיים – למען ייזהרו כל ההורים והמשפחות
החד הוריות בגבעתיים ממך. שלא תחטפי גם להם את
הילדים באחד מההתקפים שלך. אמאל'ה!"

לורי שם טוב אמא לממיתוק ולבבוש חיים, שנחטפו ממני
בהיותם בני 6 ו-4 שנים."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

בכתבתה לעיל, הוסיפה הנתבעת 3 דברים נוספים במסגרת התגובות. לדוגמה:

"אתי דור את שקרנית", "מזל כי הבאת את הילדה מבנק
הזרע (כנראה) כך שיש סיכוי שהיא תיקח את הגנים של
האבא האלמוני פלמוני", "לחשוב שאת אמא לילדה.
מבהיל!!!", "רק שלא תפגעי בילדה שלך" וכו'.

בנוסף לפרסומים באתר האינטרנט ובבלוג הנתבעת 3, הוכנו מנשרים כנגד התובעת הנושאים
את שמה ותמונתה והופצו באזור מגוריה, בתיבות הדואר של שכניה, בבית המגורים שלה
ומתחת למגבים של מכוניות ברחוב הסמוך למגוריה. במנשרים נכתב כי:

"אתי דור חטפה את ילדי"

"אתי דור - אם רווקה לילדה בת 7 נמצאת בעבודה עד השעה

"19:00

"אתי דור - מי מגדל את "המתנה" שלך"

"אתי דור - רווקה בת 50!"

"זהירות! אתי דור חוטפת ילדים!"

ביום 10.6.09 פורסמה באתר האינטרנט הזמנה לכל נפגעי לשכת הרווחה בגבעתיים לבוא
להפגנה אשר תתקיים אל מול ביתה של התובעת, כאשר פרטי כתובת התובעת נחשפים לכל.
בגוף ההזמנה נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

"אתי דור - גם את היטלר ואת הנאצים, לקח זמן עד

שהורידו אותם, אבל התוצאה ידועה לכולנו. אתי דור - אין

לך חסינות!!!"

ביום 18.6.09 התפרסם בבלוג ברשת האינטרנט תחת הכינוי "lory1969" מכתב החתום ע"י
הגב' "רונית G" בו משתלחת הכותבת בתובעת ובאגודה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

גם כנגד פרי פורסמה כתבה בבלוג הנתבעת 3, אשר נושאת את הכותרת:

"איציק פרי יו"ר איגוד העובדים הסוציאליים – פושע".

כמו כן, לאתר האינטרנט של התנועה הועלו סרטונים המתארים את חטיפת ילדי הנתבעת 3, לכאורה, על ידי העובדים הסוציאליים וכן סרטון בו עוקבים אחרי עובדי הרווחה בעיריית גבעתיים, בליווח כתוביות ומוסיקה מתוך הסרט "הטוב, הרע והמכוער", כאשר התובעת זוכה לכותרת "המכוער".

לית מאן דפליג, כי כל הביטויים אשר פורסמו באתר האינטרנט (בכתבות ובסרטונים), בבלוג ועל המנשרים אשר הופצו (להלן: "הפרסומים הפוגעים"), הינם ביטויים המהווים לשון הרע, כהגדרתה בחוק.

סעיף 2(א) לחוק קובע כי:

"פרסום, לעניין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר."

על אף הגדרת הפרסום בסעיף, אשר אינה ממצה את כל דרכי הפרסום האפשריות, הלכה פסוקה היא, כי הגדרת המונח "פרסום" בחוק הינה רחבה דיה כדי להכניס תחת כנפיה גם פרסום ברשת האינטרנט (ראו בר"ע 850/06 רמי מור נ' ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET - מערכת הפורומים, מפי כב' הש' עמית (פורסם בנבו) (22.4.07), ת.א. (פ"ת) 6161/01 נעמי רייכמן נ' רמי יצהר, מפי כב' הש' שנלר (פורסם בנבו) (19.5.03), ת.א. 51859/06 עו"ד שמעון דיסקין נ' עיתון הארץ בע"מ, מפי כב' הש' אברהמי (פורסם בנבו) (28.10.08)).

המחוקק הוסיף וקבע כי פרסום לשון הרע מהווה עוולה אזרחית (סעיף 7 לחוק).

לפיכך מי שנפגע מפרסום לשון הרע זכאי לקבל פיצוי ללא הוכחת נזק עד לסכום המקסימלי כפי שנקבע בחוק (סעיף 7 א' לחוק) או מעבר לאותו סכום ובכפוף להוכחת גובה הנזק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

לאחר שמצאתי, כי הפרסומים הפוגעים מהווים לשון הרע כנגד התובעות, אעבור לבחון את אחריות כל אחד מהנתבעים בגין הפרסומים האמורים.

אחריות הנתבעים לפרסומים הפוגעים – האמנם ?

לאלתר יאמר, כי הפרסומים בוצעו באתר הנתבעת 2, התנועה למען עתיד ילדינו. משכך אחריותה של נתבעת זו לעצם ביצוע הפרסומים, אינה מוטלת בספק. יש לבחון ולהכריע באחריות הנתבעים 1, 3.

אבחן תחילה את אחריותה הנטענת של הנתבעת 3.

אחריות הנתבעת 3 – האמנם ?

התובעת טוענת, כי הנתבעת 3 פרסמה פרסומים פוגעים המהווים לשון הרע כנגדה הן בבלוג האישי שלה והן בבלוגים אחרים תחת הכינוי שלה "lory1969", הן באתר האינטרנט כ"לורי שם טוב" והן בהפצת מנשרים עם תמונתה של התובעת בתיבות הדואר של שכניה ותחת מגבי המכוניות ברחוב בו היא גרה.

כמו כן, התובעת גורסת, כי הנתבעת 3 לא הסתפקה בפרסומים בכתב ואף העלתה לאתר האינטרנט www.flix.co.il סרטונים המתארים, בין היתר, את חטיפת ילדיה של הנתבעת 3, לכאורה, על ידי העובדים הסוציאליים. כמו כן, העלתה הנתבעת 3 סרטון נוסף המתאר מעקב אחרי עובדי הרווחה בעיריית גבעתיים, אשר מלווה בכתוביות ובמוסיקה מתוך הסרט "הטוב, הרע והמכוער", כאשר התובעת זוכה לכותרת "המכוער" (להלן: "הסרטונים").

הנתבעת 3 טוענת, כי היא לא פרסמה פיזית את הסרטונים באתרי האינטרנט, אך מציינת, כי הסרטונים אך מתעדים תיעוד עובדתי אירועים שאירעו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 ביחס לשאר הפרסומים הפוגעים הנטענים, הנתבעת 3 לא מכחישה את פרסומם, אך טוענת
2 טענות הגנה כדלקמן :

3
4 כל הפרסומים היו דברי אמת ; יש בהם עניין ציבורי רב ; היחסים בינה לבין התובעת הטילו
5 עליה חובה חוקית ו/או מוסרית ו/או חברתית לעשות את הפרסום ; הפרסום נועד כדי להגן
6 על עניין אישי וכשר שלה בפרט ושל הציבור בכלל ; הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות
7 התובעת ועל אופייה, עברה, מעשיה או דעותיה ; הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותה
8 ואופייה של התובעת בעניין בו התובעת שלטה בהיותה ממונה על הנתבעת מכוח דין ;

9 (ראו סעיפים 25-29 לתצהיר הנתבעת 3).

10
11 הנתבעת 3 מוסיפה וטוענת, כי הבלוג הינו בלוג פרטי, בו היא מביעה את רגשותיה
12 ותחושותיה וכי אין להגביל את חופש הביטוי שלה בעניין זה (ראו סעיפים 32-33 לתצהיר
13 הנתבעת 3).

14
15 הנתבעת 3 ממשיכה וטוענת, כי בכל אשר אמרה או כתבה אין לשון הרע – כל דבריה היו
16 עובדות. כמו כן, מדגישה הנתבעת 3, התובעת לא פנתה אליה בבקשה להסיר את הפרסומים
17 השונים.

18 דהיינו, בתצהירה, הציגה הנתבעת 3 גרסה לפיה אינה מכחישה כי הפרסומים הפוגעים
19 הנטענים פורסמו על ידה, אלא רק טוענת כי על הפרסומים חלות הגנות שונות, לפי החוק,
20 ועל כן אינם מהווים לשון הרע. ברם, בחקירתה היא שינתה את גרסתה והכחישה כל קשר
21 לפרסומים הפוגעים.

22 כדוגמה ראו עמ' 158 שורות 32-30 ועמ' 159 שורות 29-1 לפרוטוקול הדיון מיום 6.10.13 :

23 "ש : טוב, אוקיי, בסדר גמור. אז אני מפנה אותך לנספח ג'."

24 ת : אוקיי.

25 ש : בדה מרקר, במקום אחר, בדה מרקר.

26 ת : כן.

27 ש : את כותבת, כתוב למעלה "לורי" מצד שמאל, אם את

28 רוצה לראות,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 ת: כתוב "לורי ל. מומחית להשקעות", זה, זה לא שייך
2 אליי, השם הזה לא נמצא, גברתי יכולה לבדוק כרגע אפילו
3 באתר האינטרנט, זה לא קשור אליי, מישהו פה פתח פרופיל
4 מתחזה שלא קשור אליי.

5 ש: טוב, אז אני,

6 ת: זה לא נמצא אפילו, לא קיים.

7 ש: אז אני מפנה אותך לעמוד הבא, אחרי נספח ג', אוקיי? כי
8 נורא קל להגיד היום "לא קיים", זה אפילו,

9 ת: לא קיים, בבקשה, אפשר לבדוק,

10

11 ת: גברתי, הוא מפנה כאן לאתר שלא קיים, לא שייך אליי
12 ומנסה לייחס לי זאת, את זה אליי. לי קוראים לורי שם טוב,
13 ואני, האתרים שלי הם מזהים, בכל האתרים שלי אני
14 מזדהה כלורי שם טוב, יש לי מספר בלוגים, לא אתרים
15 אפילו, זה בלוגים, שבהם אני מזדהה בשם שלי. זה לא
16 קשור אליי ובוודאי שלא לורי ל, אני לא מומחית להשקעות
17 ולא כלום.

18 ש: אוקיי, אז תהפכי בנספח ג', תעברי, תהפכי דף.

19 ת: כן.

20 ש: אחרי כל מה שאת כותבת למעלה עד למטה שאת אומרת
21 על אתי דור בעלת כוחות דמוניים תתביישי וכו' וכו', אני לא
22 אקרא כי זה כתוב, כתוב למטה "על החתום, לורי שם טוב,
23 אמא לילדים שלי, חיים שלי, משושי, חיי, מאור",

24 ת: איפה זה? תראה לי, תראה לי.

25 ש: אני אסמן לך את זה אפילו בעט. את רוצה שאני אסמן
26 לך? הנה, פה. "יידע כל ילד בגבעתיים",

27 ת: זה של העורך דין שלי, אל תקשקש לי, זה לא קשור
28 אליי."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

דהיינו, על אף שהפרסומים, רובם ככולם, חתומים בשמה של הנתבעת 3 או בכינויה "lory1969", הנתבעת 3 הכחישה באופן גורף בחקירתה כי הפרסומים נעשו על ידה.

יצוין, כי בסיכומיה, חזרה בה הנתבעת 3 מהכחשתה הגורפת לכל הפרסומים וציינה כי חלק מהפרסומים נעשו על ידה ובהם היא הודתה וחלק מהפרסומים, בהם לא הודתה, לא נעשו על ידה.

אם כך, הנתבעת 3 מסרה גרסאות שונות וסותרות ביחס לפרסומים. לאחר עיון בכל הפרסומים הפוגעים ובגרסאות השונות שנמסרו, מצאתי, כי, על אף שינוי גרסתה, הגרסה האמינה והנכונה היא עמדתה הראשונית של הנתבעת 3, לפיה היא אכן פרסמה את הפרסומים הפוגעים הנטענים, בין אם בבלוג הפרטי שלה ובין אם בהפצת הפליירים.

אף ביחס לסרטונים, הנתבעת 3 הכחישה כי היא אשר יצרה אותם. ברם, בעדותה היא הודתה כי הם נוצרו עבורה ולבקשתה.

כך העידה בחקירתה [ראו עמ' 169 שורות 32-10 ועמ' 170 שורות 8-1]:

"ש: "אתי דור שוהה בעבודה עד 19:00 בערב, היכן בתה מסתובבת בשעות הללו, ומחליטה עבור הורים אחרים מה היא טובת הילד" ולמטה כתוב "מאת לורי שם טוב".

ת: זה המשך של אותו סרטון, שכפי שאמרתי,

ש: שאלתי מה הקשר שלך ל"מאת לורי שם טוב" לסרטון.

ת: סליחה, אני, אז תיתן לי לענות.

ש: בבקשה.

ת: זה המשך של אותו סרטון. זה אותו סרטון. עמוד, העמודים למעשה אתה לקחת את הסרטון,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 ש: את זה הבנו, כן.

2 ת: כל הנספח. יש סרטון, יש בתוכו גם תמונות סטטיות שהן
3 עומדות, כי הרי אין לי סרטון וידאו שהוא,

4 ש: אז את צירפת את המילים, את אומרת?

5 ת: סליחה, אני לא סרקתי.

6

7 בהמשך אמרה :

8

9 "ת: את הסרטון הכינו עבורי, והתמונות, למרות שגם אני
10 היום יודעת להכין סרטונים,

11

12 ת: כן, אני עומדת מאחורי כל דבר שעומד כאן, הכול נכון,
13 אכן האישה הזאתי נמצאת, עד שעה 19:00 בערב, וכשאני
14 עבדתי עד שעות מאוחרות, היא קראה לי אימא מזניחה,
15 כשאת לא נמצאת עם הילדים, ואמרה שצריך להוציא את
16 הילדים. אבל כשמדובר בעובדת סוציאלית,"

17

18 לאור האמור לעיל, אני קובעת כי הנתבעת 3 פרסמה את כל הפרסומים הפוגעים הנטענים.

19

20 הנתבעת 3 טוענת, כי אף אם פרסמה את הפרסומים הפוגעים, עומדות לה ההגנות הקבועות
21 בסעיפים 14, 15(2), 15(3), 15(4), 15(5) ו-15(11) לחוק.

22

23 אבחן את ההגנות דלעיל, אחת לאחת.

24

25 הנתבעת 3 טוענת, כי כל פרסומיה היו אמת וכי בפרסומים היה עניין ציבורי ולכן מתקיימים
26 תנאי סעיף 14 לחוק וחלה עליהם הגנת "אמת דיברתי".

27

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

תאריך 15.3.15

עוד טוענת הנתבעת 3, כי היא הוכיחה כי ילדיה הוצאו מחזקתה, ולתחושותיה נחטפו ממנה בשל התנהלות התובעת.

לדידה של הנתבעת 3, לא הייתה לה כל כוונה לפגוע בתובעים או לבזותם, אלא להגן על האינטרסים שלה ולזעוק את כאבה.

הנתבעת 3 ממשיכה וטוענת, כי כל הפרסומים שנעשו על ידה היו גם אמת לשעתה.

לפי הנתבעת 3, כאשר בית המשפט בא לבחון את הגנת "אמת הפרסום", עליו לבחון מהי האמת אשר עמדה לנגד עיני המפרסם עת קיבל את ההחלטה לפרסם את הדברים בגינם נתבע. דהיינו, הגנת אמת הפרסום חלה גם במקרה שבו קיים אמנם פער, בין המציאות על כל פרטיה לבין הפרסום, אך הפער מתבטא ב"פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

לאחר שבחנתי את טענותיה אלה של הנתבעת 3, מצאתי כי דינן להידחות.

לטעמי בפרסומי הנתבעת 3 קיים פער רב בין המציאות על כל פרטיה לבין הפרסום ולא רק "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש", כנדרש בדוקטרינת אמת לשעתה.

הנתבעת 3 כינתה את התובעת בפרסומיה כ"נאצית", "חוטפת ילדים", "שקרנית עם קבלות", שקיים חשש שתפגע בילדתה וכו'. הכינויים המפורטים אינם כינויים אשר גלומה בהם אמת עובדתית כלשהי. אלו כינויים מבזים שנועדו להשפיל את התובעת.

הנתבעת 3 לא עמדה, איפוא, בנטל הוכחת התנאי כי הכינויים שכינתה את התובעת הם לגופם, אמת. די בכך כדי לשלול מהפרסומים הפוגעים את הגנת "אמת הפרסום". זאת ועוד, בנסיבות העניין, אין בהתבטאויות האמורות גם כדי לקדם "עניין ציבורי" בעל חשיבות, הנדרש כיסוד בהגנת אמת הפרסום. עיקרן בדברי עלבון, גידופים ונאצה. זוהי עמדתה הפרטית של הנתבעת 3 כלפי התובעת. אלה אמירות קשות ופוגעניות, שיש בהן פולמוס אישי, אך אין בהן כדי לקדם עניין ציבורי.

לאור האמור לעיל, אני דוחה את טענתה כי הגנת **סעיף 14 לחוק** חלה על הפרסומים.

הנתבעת 3 טוענת עוד, כי על פרסומיה חלות הגנות תום הלב אשר מנויות בשלושת סעיפי המשנה של **סעיף 15 לחוק**: קיומה של חובה מוסרית, חוקית או חברתית לפרסום (**סעיף 15(2) לחוק**); הבעת דעה על התנהגות בעל תפקיד ציבורי, בשירות הציבורי או בקשר לעניין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 ד"ר ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 ציבורי (סעיף 15(4) לחוק); או הבעת דעה על התנהגות הנפגע כאדם שעניינו משמש כנושא
2 לחקירה (סעיף 15(5) לחוק).

3 הנתבעת 3 גורסת, כי אף אם לא מדובר בעובדות גרידא, היא האמינה כי עליה לפרסם את
4 הדברים ועשתה זאת בתום לב.

5
6 הלכה ידועה היא, כי הגנות תום הלב נועדו לחול במקרים שבהם קיים אינטרס כה חשוב
7 בהתבטאות חופשית עד כי הוא מצדיק כי ההגנה למפרסם תכסה גם ביטויים שאינם אמת
8 (אורי שנהר, דיני לשון הרע (1997), בעמ' 249).

9 הגנת תום הלב חלה בהתקיים שני מצטברים: האחד, כי הנתבע עשה את הפרסום בתום לב,
10 השני, כי התקיימה אחת הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.

11
12 לאור התשתית העובדתית שנפרשה לנגד עיני, אני מוצאת כי פרסומי הנתבעת לא נעשו בתום
13 לב, אלא בכוונת מכוון לפגוע בתובעות. התובעות הוכיחו כי פרסומי הנתבעת 3 נעשו מתוך
14 רצון להשחיר את שם התובעת ואת משרתה כעובדת סוציאלית הפועלת עפ"י כללי התובעת
15 2.

16 דהיינו, הוכח כי פרסומי הנתבעת 3 נעשו בכוונה מפורשת לפגוע בשמה הטוב של התובעת
17 דבר השולל טענת תום לב.

18
19 למעלה מן הצורך, אבחן גם את תנאי הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.

20
21 סעיף 15(2) לחוק מקנה הגנה לפרסום שנעשה בתום לב כאשר היחסים בין המפרסם לאדם
22 אליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום.

23 הנתבעת 3 טוענת, כי מתוקף תפקידה כעיתונאית (הנושאת תעודת עיתונאי) כלפי ציבור
24 קוראיה הוטלה עליה חובה מוסרית וחברתית לפרסם את הפרסומים.

25
26 דא עקא, הנתבעת 3 בעצמה ציינה, כי קיבלה תעודת עיתונאית רק בשנת 2010, בעוד
27 הפרסומים השונים פורסמו על ידה בשנת 2009 [ראו עמ' 175 שורות 7 - 23 לפרוטוקול הדיון
28 מיום 6.10.13]:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 10-09-24514 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1
2 "ש: איך פתאום את הפכת להיות עיתונאית, אגב, כשגם
3 עיתונאי לא חסין מלשון הרע, אבל זה, את זה נעזוב, איך
4 פתאום את מרחיבה את החזית כשזה לא בא בכתב ההגנה
5 שלך? מ-2009?
6 ת: מה זאת אומרת? יש לי, יש לי תעודת עיתונאי, אני
7 עיתונאית,
8 ש: לא, אבל למה,
9 ת: יש לי אותה פה להראות.
10 ש: תעודת העיתונאי שלך היא מ-2010.
11 ת: נכון.
12 ש: אבל כתב התביעה הוא מ-2009.
13 ת: נכון.
14 ש: נו? אז איזו הגנה יש לך כעיתונאית?
15 ת: ב-2009, אני לא פרסמתי את הדברים ב-2009. ברגע
16 שהוצאתי את הדברים שלי, החלטתי לפרסם. כל הדברים
17 שלי שעומדים בתוך הבלוג שלי, בתוך הבלוג האישי, יש לי
18 בלוג, אהה, בלוג, בלוג של לשכת רווחה גבעתיים, של מידעון
19 לאזרח, והכתבות מפורסמות, אין שם אהה, זה כתבות שהן
20 מפורסמות שלי."

21
22 דהיינו, בעת פרסום הפרסומים הפוגעים כלל לא הייתה בידי הנתבעת 3 תעודת עיתונאית.

23 על כן, דין טענתה זו להידחות.

24
25 **סעיף 15(4) וסעיף 15(5) לחוק** עוסקים בהגנה המוקנית להבעת דעה בנוגע להתנהגות נפגע
26 בתפקיד ציבורי או בעניין ציבורי (15(4)), כבעל דין או כאדם שעניינו משמש נושא לחקירה
27 (15(5)).

28 הנתבעת 3 טוענת, כי הואיל והיא פרסמה את דעותיה בנוגע להתנהגות התובעת, שהינה
29 משמשת בתפקיד ציבורי או את דעותיה על אופייה, עברה ומעשיה של התובעת, בהיותה
30 אדם שעניינו משמש נושא לחקירה, לפי תנאי הסעיפים הנ"ל, הפרסומים הפוגעים חוסים
31 תחת הגנות אלה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

בבואנו לבחון האם תחול על הפרסומים הפוגעים ההגנה הקבועה בסעיף 15(4) לחוק, עלינו לבחון מספר סוגיות.

תחילה אבחן, האם התבטאותה של הנתבעת 3 כלפי התובעת היא בגדר "הבעת דעה" כלשון הסעיף.

בפסיקה הוכר זה מכבר הקושי, המתעורר לעתים, לקבוע האם התבטאות מסוימת באה לשקף מציאות אובייקטיבית או שמא באה לבטא עמדה סובייקטיבית.

לאחר שבחנתי את הדברים האמורים בפרסומי הנתבעת 3, לא מצאתי כי האמור בהם הינו הבעת דעה. נקבע זה מכבר בע"א 323/98 אריאל שרון נ' עוזי בנזימן (פורסם בנבו) (18.2.02), כי:

"ככלל, יכול פרסום להיחשב כהבעת דעה אם דברי המפרסם נוסחו בו כהבעת דעה; אם צוינו על-ידיו עובדות האמת שעליהן סמך את דעתו; אם הקפיד להבחין בין העובדות לבין דעתו ואם קיימת זיקה סבירה בין עובדות האמת לבין הדעה שגיבש על יסודן."

בבחינת דברי הנתבעת 3 בפרסומים הפוגעים, מצאתי כי הנתבעת 3 לא הגדירה את אמירותיה כסברות, אלא פרסמה טענות אשר במסגרתן בקשה לנטוע הרושם כי הן מייצגות את אמת אובייקטיבית.

כך למשל, במנשרים אשר פורסמו על ידי הנתבעת 3 עם תמונתה של התובעת, מופיעות הטענות הבאות:

"אתי דור, עובדת סוציאלית מלשכת הרווחה גבעתיים, חטפה את ילדיי בני ה-4 וה-6 למרכז חירום ללא צו שופט, מאימא טובה, אוהבת ודואגת ומתכוונת להעביר את הילדים שלי לגרוש, עבריין מורשע, שריצה 9 שנות מאסר על עבירות אלימות, סחיטה ואיומים, נרקומן מסומם.

אתי דור – אם רווקה לילדה בת 7, נמצאת בעבודה עד השעה

19:00.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 אתי דור - מי מגדל את "המתנה" שלך?

2 אתי דור – ההורים שלך יודעים שאת מוציאה ילדים מביתם

3 בכפיה?"

4 (ההדגשות במקור – נ.ג.).

5
6 הנה כי כן, זוהי דוגמה כי לא ב"הבעת דעה" גרידא עסקינן, אשר עשויה הייתה, אולי, לחסות
7 בצילה של הגנת תום הלב, אלא באמירות קשות, המציגות את הטענות כלפי התובעת
8 כעובדות נחרצות.

9
10 הגנה נוספת שהנתבעת 3 מבקשת להיאחז בה, היא ההגנה בסעיף 15(5)(ב) לחוק לפיה
11 הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע כאדם שעניינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו
12 של אדם כזה או כעד בישיבה פומבית של ועד חקירה.

13 גם הגנה זו אינה עומדת לנתבעת 3 ביחס לפרסומים הפוגעים.

14 ראשית, קבעתי כבר כי הפרסומים הללו אינם מהווים "הבעת דעה".

15 שנית, אני דוחה את עמדתה של נתבעת 3, כי התובעת, אליה התייחסו הפרסומים, הינה אדם
16 שעניינו משמש נושא לחקירה. התובעת פעלה כאן כעובדת סוציאלית בהתאם למקצועה
17 ולכללים שהתוותה התובעת 2. לא נטען כלפיה ע"י הגורמים המוסמכים כי חרגה מתפקידה.
18 נהפוך הוא. תובעת 2 הביעה אמון מלא בתובעת, ואף הצטרפה עימה להליך הנוכחי.

19
20 גם ההגנה בסעיף 15(11) לחוק לא חלה על פרסומי הנתבעת 3, שכן האחרונה פרסמה את
21 הפרסומים הפוגעים גם בבלוג הפרטי שלה, גם בבלוגים אחרים וגם באמצעות מנשרים. על
22 כן, אין חולק, כי הפרסומים נעשו באופן אישי על ידה. לא היתה זו מסירת מידע לגורם
23 חיצוני שיבחן את אמיתותם וישקול האם לפרסמם.

24 לא היתה זו איפוא " מסירת ידיעה לעורך אמצעי תקשורת או לנציגו כדי שיבחן שאלת
25 פרסומה באמצעי התקשורת". כמובנו של ביטוי זה בחוק.

26
27 הנתבעת 3 טוענת בסיכומיה, כי התביעה כולה הינה תביעת השתקה אסטרטגית נגדה ונגד
28 הנתבעים 1 ו-2, שנועדה למנוע השמעת ביקורת ציבורית לגיטימית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

לדידה, התביעה הוגשה בניסיון ברור לפגוע בחופש הביטוי ובשיח הדמוקרטי, תוך שימוש
לרעה בכוחן וביכולתן הכלכלית של התובעות ובניגוד לעקרונות היסוד של שיטת המשפט
בישראל, המקנה לנתבעת 3 זכות לחופש ביטוי, זכות מחאה, זכות הפגנה וכו'.

בתי המשפט עמדו פעמים רבות על כך שחוק איסור לשון הרע משקף איזון בין הזכות לשם
טוב מצד אחד, לבין זכות היסוד לחופש ביטוי, מצד שני (ראו ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ
נ' אילון (לוני) הרציקוביץ' (פורסם בנבו) (4.3.04); רע"א 4740/00 לימור אמר נ' יוסף
(פורסם בנבו) (14.8.01); ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא (פורסם בנבו) (22.10.89)).

על מעמדן של זכויות אלה בחברה דמוקרטית אין חולק.

חופש הביטוי הוא ציפור נפשה של הדמוקרטיה – זכות יסוד שהיא עיקרון על בכל משטר
דמוקרטי. הואיל והזכות החוקתית לחופש ביטוי הינה רחבה בהיקפה, גם ביטוי שיש בו
לשון הרע חוסה, בשיטתנו, תחת כנפי זכות היסוד לחופש הביטוי.

הזכות העומדת מנגד, בעיקר כאשר מדובר בפרסומי דיבה, היא הזכות לשם טוב. אף זכות זו
הוכרה כזכות יסוד במשפטנו (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס (פורסם בנבו)
(29.6.98)). אכן, הזכות לשם הטוב של האדם היא ערך יסוד בכל משטר דמוקרטי. היא תנאי
חיוני לחברה שוחרת חירות. היא מבוססת בין השאר, על הצורך בהערכה פנימית, בגאווה
אישית ובהכרה אישית בין בני אדם (בג"ץ 6126/94 סנש נ' רשות השידור (פורסם בנבו)
(7.11.94)).

נדרשים אנו אפוא, לאיזון בפנימי בין שתי זכויות חוקתיות: חופש הביטוי מחד גיסא והזכות
לשם טוב מאידך גיסא.

הזכות לשם טוב ולחופש ביטוי הם ענפים המשתרגים מאותו גזע – כבוד האדם. כאשר הם
נוגדים זה לזה, נדרש איזון אופקי ביניהם, כדי שכל אחת מן החירויות תזכה למרחב מחייה
יחסי משלה, תוך התחשבות בחברתה. גבולות האיזון מצאו את ביטויים בחוק איסור לשון
הרע, אשר קבע את קו הגבול בין ביטוי מוגן לשאינו מוגן. הגבול נקבע על פי איזון חוקתי בין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 ד"ר ואח' נ' בן יששכר ואח'

ערכי חופש הביטוי והשם הטוב (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו) (12.11.06) (להלן: "עניין בן גביר")).

בעניין בן גביר קבעה כב' השופטת ארבל את הגבול בין הערכים האמורים כך:

"חירותו של כל אדם לומר את דברו, להביע מחשבות ואף להטיח ביקורת קשה בלשון בוטה, חריפה ואף מתלהמת, כלל אינה שנויה במחלוקת. יש לה שורשים עמוקים בשיטתנו המשפטית ולא ניתן לערער עליה או להרהר אחריה. למען הגשמתה של חירות זו נטל על עצמו הציבור במדינה דמוקרטית רף סיבולת גבוה ביותר אף במקרים בהם דובר בהתבטאויות קשות ומקוממות ביותר שלא אחת צורבות את הלב ונוגעות בקצות עצבים חשופים (בג"ץ 6126/94 סנש נ' רשות השידור, בעמ' 836 – 837; בג"ץ 5432/03 ש.י.ן. – לשוויון ייצוג נשים נ' המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין (2004); בג"ץ 806/88, בעמ' 34; בג"ץ 952/89 אינדור נ' ראש עיריית ירושלים (1991)).

רף הסיבולת הגבוה שנטל הציבור על עצמו במדינה דמוקרטית אין משמעו כי האוזן והנייר סובלים הכול...תיתכנה אמירות והתבטאויות אשר פוגעות פגיעה ממשית, בלתי מידתית, בזכויות יסוד חוקתיות, ובפרט בכבוד האדם ובזכותו לשם טוב, שאז יש מקום לשקול האם מוצדק מתן הגנה לביטוי... חופש הביטוי אינו יכול להצדיק פגיעה בשמו הטוב של אדם כאשר מדובר בפרסומים שאינם מקיימים את הרציונאלים העומדים מאחורי ההגנה הרחבה לחופש הביטוי. כך למשל, ובהקשר ישיר לענייננו, לזון במאמרו מציין כי "תנאי שאין בלתו הוא, שהפרסום נעשה בניקיון כפיים ומתוך רצון לתרום באמת ובתמים למטרה ציבורית ראויה... הפרסום צריך להיות נטול כוונה רעה והתייחסות אישית לא עניינית כלפי הנפגע" (שם, בעמ' 77). אני מסכימה לדברים."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

עוד בעניין בן גביר קבע כב' השופט ריבלין כי:

"חופש הביטוי אינו חופש הביזוי והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל. הזרוע המילולית המשתלחת כואבת, לעתים, לא פחות מן הזרוע הפיזית, וכשם שהחירות להניף את האחרונה מוגבלת על ידי קצה אפו של הזולת, כך גם החופש לשגר את הראשונה מתוחם על ידי כבודו של האחר."

הדברים יפים גם לענייננו.

חופש הביטוי אינו חופש הביזוי. לא ניתן להצדיק פגיעה בשמו הטוב של אדם כאשר מדובר בפרסומים שאינם מקיימים את הרציונאליים העומדים מאחורי ההגנה על חופש הביטוי – פרסומים בעלי כוונה רעה אשר מתייחסים אישית באופן לא ענייני כלפי הנפגעים, דהיינו התובעות.

עוד אביא את דברי כב' השופטת מיכל אגמון – גונן, היפים לענייננו, כדלקמן:

"יש לאפשר ולהעניק כלים משפטיים אשר ימנעו שימוש לרעה בזכויות היסוד הנתונות לאדם. דומה הדבר לרעיון "הדמוקרטיה המתגוננת", לפיו אין לאפשר לאדם לנצל את הזכויות המוענקות לו במסגרת המשטר הדמוקרטי, רק כדי לפגוע באותה דמוקרטיה. בשל רציונל דומה, אין לאפשר לאדם המשתמש בכלים הדמוקרטיים (כגון חופש הביטוי), כדי לפגוע בזכויות יסוד הנתונות לאדם מכוח אותו משטר דמוקרטי (כגון, הזכות לשם טוב)."

(ראו בש"א (מחוזי י-ם) 4995/05 פלונית נ' בזק בינלאומי בע"מ (פורסם בנבו) (28.2.06).

לאור כל המקובץ לעיל, הוכח כי הנתבעת 3 הינה אחראית לפרסומים המהווים לשון הרע כלפי התובעות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

אבחן עתה את אחריותו הנטענת של הנתבע 1.

אחריות הנתבע 1 – האמנם ?

התובעות טוענות, כי הנתבע 1 פרסם באתר האינטרנט של התנועה, כי הוחלט לקיים משמרת מחאה מול ביתה של התובעת ושל עובדת סוציאלית נוספת, הגב' רונית צור. במסגרת זו, פרסם את כתובת ביתן הפרטית ואף צירף את תצלום ביתה של התובעת.

עוד פורסמו באתר האינטרנט על ידי הנתבע 1 כינויי גנאי כנגד ציבור העובדים הסוציאליים, כגון: "נאציות", "נאציות קרות נפש", וכו'.

כמו כן, פורסם באתר האינטרנט כי הוחלט לבנות בובה בדמות התובעת ולהציבה במרכז העיר.

הנתבע 1, בתצהירו, לא מכחיש את המיוחס לו על ידי התובעות (למעט הפצת המנשרים), אלא אך ציין כי אתר האינטרנט הינו אתר ציבורי, אשר מהווה פלטפורמה לכל אדם. הנתבע 1 מוסיף ומציין, כי פרסום של משמרת מחאה על פי חוק איננו מהווה בעיה וכי תמונת ביתה של התובעת מפורסם בזומאפ.

כמו כן, בסיכומיו ציין הנתבע 1 כי התנועה (הנתבעת 2) אינה קשורה לשום אתר וכי אתר האינטרנט הינו אתר ציבורי, אשר אינו שייך לנתבע 1 ואינו שייך לתנועה (ראו סעיפים 1 ו-7 לסיוכומי נתבע 1).

יודגש, כי בכך סתר הנתבע 1 את תצהירו שלו עצמו בו ציין, כי "התנועה מחזיקה באתר שהינו פלטפורמה לכל אדם.." (ראו סעיף 9 לתצהיר הנתבע 1).

עמדתו הראשונית של התובע, בתצהירו, משקפת את האמת בסוגיה זו, ומטילה עליו אחריות.

כותרתו של האתר היא כשם הנתבעת 2 - "התנועה למען עתיד ילדינו" וכך גם שם הדומיין של האתר : www.Yeladeinu.wordpress.com.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

זאת ועוד, באתר הופיעה, במועד שמיעת ההוכחות בתיק זה, תמונתו של הנתבע 1 עם ציון שמו ותארו – "מנכ"ל התנועה". דהיינו, באתר עצמו הופיע אישור כי התנועה הינה המחזיקה באתר, במועדים הרלוונטיים לתביעה, וכי הנתבע 1 הינו המנכ"ל והרוח החיה מאחורי התנועה.

הואיל והוכח כי הפרסומים הפוגעים אכן פורסמו באתר האינטרנט והנתבע 1, מצדו, כלל לא הכחיש את העובדות המפורטות על ידי התובעות ולא טען להגנות בגין הפרסומים הפוגעים, אני קובעת כי הנתבעים 1 ו-2 אכן פרסמו דברי לשון הרע נגד התובעות באתר האינטרנט.

מלבד אחריותם הישירה של הנתבעים 1 ו-2 לפרסומים שנעשו נגד התובעות, התובעות אף טוענות, כי הנתבע 1 אחראי לפרסומים, כעורך והמו"ל של אתר האינטרנט, לפי **סעיף 11 לחוק**.

סעיף 11 (א) לחוק קובע, כי:

"פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, יישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דברי לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית יישא גם האחראי לאמצעי התקשורת".

סעיף 11 (ג) לחוק קובע, כי "אמצעי תקשורת" הינו "עיתון כמשמעותו בפקודת העיתונות וכן שידורי רדיו וטלוויזיה הניתנים לציבור".

לשיטתן של התובעות, יש לראות באתר האינטרנט כאמצעי תקשורת על פי הגדרת החוק. לטענתן, הנתבע 1, בהיותו מנכ"ל התנועה המחזיקה באתר האינטרנט, חב באחריות בשל פרסומי לשון הרע שפורסמו באתר האינטרנט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

פקודת העיתונות מגדירה "עיתון" בזו הלשון:

"עיתון" פירושו כל דבר-דפוס המכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות, או כל הערות, ציונים, או באורים בקשר עם אותם חדשות, ידיעות או סיפורי מאורעות, או עם כל ענין אחר בעל חשיבות ציבורית, הנדפס בכל לשון והיוצא לאור בישראל למכירה או להפצת חינוס, לעתים קבועות או בלתי קבועות, אך אין הוא כולל כל דבר דפוס היוצא לאור ע"י ממשלת ישראל או למענה;"

השאלה האם אתר אינטרנט הינו "אמצעי תקשורת" לצורך סעיף 11 לחוק עלתה לדיון מספר פעמים בפסיקה, אך עדיין לא הוכרעה באופן חד משמעי.

בק"פ (שלום תל-אביב-יפו) 145/00 ויסמן נ' גולן (פורסם בנבו) (2.9.02) (להלן: "עניין ויסמן"), נידונה קובלנה פרטית בגין כתבה עיתונאית שפורסמה בעיתון "גלובס" ובאתר האינטרנט של העיתון. הנאשמים ביקשו למחוק את כל החלק של הקובלנה המתייחס לפרסום הכתבה באינטרנט בטענה, שאתר אינטרנט אינו "אמצעי תקשורת" כדרישת סעיף 11 לחוק.

בהקשר זה, קבעה כב' השופטת רייד-שפירא שיש ליתן לחוק פירוש התואם את תכליתו, בהתאם לכוונת המחוקק, שכן הפרסום באינטרנט איננו אלא דרך הפצה נוספת לפרסומו של בגרסתו הכתובה. מכאן, שמידת אחריותו של עורך העיתון זהה לאחריותו לפרסום בכל דרך אחרת.

מנגד, במסגרת ת"א 7830/00 (שלום כפר סבא) בורוכוב נ' פורן (פורסם בנבו) (14.7.02), קבע כב' השופט אמיר שיש לפרש את המונח "אמצעי תקשורת" בצמצום, במובן זה שאתר אינטרנט איננו בגדר "שידורי רדיו וטלוויזיה", ואף לא בגדר "עיתון". עוד נקבע, שהרציונל להטלת אחריות מוגברת על עורכי ומפיצי עיתון ושידורי רדיו וטלוויזיה, אינו מתקיים באינטרנט (ראו פסקה 35 לפסק הדין).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 ד"ר ואח' נ' בן יששכר ואח'

1 בת"א (שלום ת"א) 37692/03 סודרי נ' שטרליד (פורסם בנבו) (1.8.05), חזרה כב' השופטת
2 רונן על גישת בית המשפט בעניין בורוכוב וקבעה, שאתר האינטרנט נשוא התביעה שם אינו
3 אמצעי תקשורת לצרכי סעיף 11 לחוק:

4
5 "לשונו של ס' 11 לחוק (שיידון להלן) מעידה על כך כי גם
6 המחוקק הפריד והבחין בין מי שפרסם בעצמו את לשון הרע,
7 לבין מי שהביא לפרסום וגרם לו. מי שגרם לו עשוי להיות
8 אחראי בנסיבות מסוימות, אולם הוא אינו נחשב בעיני החוק
9 ל"מפרסם" עצמו". (שם, סעיף 11 לפסק הדין).

10
11 יחד עם זאת, דבריה של כב' השופטת רונן התייחסו לאתר האינטרנט הקונקרטי, שלא היו לו
12 המאפיינים של עיתון מקוון.
13 משכך, הדגישה כב' השופטת רונן, במסגרת החלטתה את הדברים הבאים (שם, בפסקה 16-
14 21 לפסק הדין):

15
16 "כשלעצמי, אני סבורה כי השאלה האם אתר אינטרנט הוא
17 "עיתון", איננה נקיה מספקות, כאשר מדובר באתר שיש לו
18 המאפיינים של "עיתון", למעט המאפיין של "הדפסה". כך,
19 כאשר מדובר באתר שיש לו עורך, הממין ומסנן את התכנים
20 המתפרסמים בו, אתר בו קיימים כתבות ופרסומים
21 המתפרסמים על דעת המערכת, השאלה האם מדובר
22 ב"עיתון" על כל הכרוך בכך, למרות שלא מדובר ב"דבר
23 דפוס", ה"נדפס", איננה פשוטה [...] המונח "עיתון"
24 מתייחס לקובץ פרסומים המופיע תחת "קורת גג" אחת,
25 ואשר עובר תהליך של עריכה וסינון, על מנת להביא בסופו
26 של דבר למוצר מוגמר, בעל מסגרת, ניתן לזיהוי, שמאחוריו
27 עומדת "כוונת מכוון" של מי שעומד מאחוריו - העורך
28 והמוציא לאור. עיתון הוא פרסום שיש מאחורי המכלול של
29 האמור בו כוונה, מטרה, מסגרת. עיתון הוא פרסום שמישהו
30 עומד מאחורי מכלול התכנים שבו. בנוסף, עיתון הוא פרסום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

שעובר תהליך של עריכה מראש, לפני פרסומו. היכולת לסנן
מראש את התכנים המתפרסמים בעיתון, היא אחד
הנימוקים המצדיקים את הטלת האחריות על עורך העיתון
לפרסומים המתפרסמים בו (והשווה לפרסום בשידור חי
בטלוויזיה ולסייגים לאחריות לגביו בס' 15(12) לחוק)... אני
סבורה כי קיים הבדל עקרוני בין "עורך עיתון" - הן עיתון
ממשי, המודפס בדפוס והן עיתון וירטואלי, המתפרסם
באינטרנט ואשר יש לו מאפיינים של "עיתון" כפי שפורטו
לעיל, לבין מי שמפעיל אתר כגון האתר דנ".

מן הדברים האמורים לעיל עולה, כי תכליתו של סעיף 11 לחוק היא להטיל אחריות נוספת
על מי שמהווה את "היד המכוונת" ועל מי שמאפשר את התשתית הלוגיסטית לפרסומה של
לשון הרע.

סבורני, כי מעיון באתר האינטרנט ניתן בהחלט לראות כי קיימת בתכניו "כוונת מכוון".
מדובר באתר עם מטרה ומסגרת. ברי מכך, כי לאתר קיים עורך ומוציא לאור אשר מסנן את
התכנים המתפרסמים באתר מראש. הואיל והוכח כאמור לעיל, כי הנתבע 1 הינו מנכ"ל
התנועה המחזיקה באתר באינטרנט והרוח החיה מאחוריו, מצאתי, כי יש להטיל על הנתבע
1 אחריות כאחראי על אתר האינטרנט מכוח סעיף 11 לחוק.

התובעות מוסיפות וטוענות, כי במקביל לאחריותו האישית, הנתבע 1 חב באחריות נושא
משרה מכוח דיני התאגידים, מתוקף היותו מנכ"ל העמותה.

התובעות טוענות, כי בהיותו של הנתבע 1 מנכ"ל התנועה אשר התיר את פרסומי לשון הרע
באתר האינטרנט, זוהי הפרה של חובותיו כנושא משרה (חובת תום הלב, חובת האמון וחובת
הזהירות) ויש לחייבו בדיון על כך.

אכן, סעיף 8 לחוק העמותות, התש"ם – 1980 קובע כי עמותה הינה תאגיד כשר לכל זכות
וחובה משפטית. הלכה פסוקה היא, כי סעיפי חוק החברות, התשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק
החברות") המגדירים את חובת הזהירות וחובת האמונים של נושא משרה בחברה, חלים גם
על חובות נושא משרה בעמותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

סעיף 253 לחוק החברות קובע, כי חובת הזהירות של נושא משרה היא פעילות ברמת מיומנות סבירה ונקיטה באמצעים סבירים לבחינת פעילות העמותה.

כמו כן, סעיף 254 לחוק החברות קובע, כי חובת האמונים של נושא משרה היא פעולה בתום לב, היעדר ניגוד עניינים, אי תחרות עם העמותה וחובת גילוי לגבי נושאים הקשורים בפעילותה.

טענתו של הנתבע 1, כי מדובר ב"גוף ציבורי" וכי לא ניתן לתבוע אדם המכהן בתפקיד ציבורי באופן אישי (ראו סעיפים 10 ו-26 לתצהיר הנתבע 1) אינה ממין הענין. יש להבחין בין הרמת מסך והטלת אחריות על האורגנים בחברה למעשי החברה לבין הטלת אחריות אישית על נושא משרה בחברה, בשל מעשיו שלו.

בע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ' קאר סקיריטי בע"מ ואח' (פורסם בנבו) (25.10.94) דן ביהמ"ש העליון באבחנה האמורה מפי כב' השופט שמגר:

"אחריות אישית הינה תופעה נורמטיבית שונה בתכלית מהרמת מסך ההתאגדות של החברה. אחריות אישית פירושה הטלת חבות על האורגן עצמו, באופן אישי, בשל פעולותיו... פירושה בענייננו הוא, אפוא, הטלת אחריות אישית על אורגן בגין עוולה אותה הוא ביצע... האחריות האישית מוטלת על אורגן על פי קני המידה הרגילים להטלת אחריות במשפט האזרחי. האורגן יישא באותו נזק אשר הוא גרם אישית לפי דיני האחריות, הסיבתיות והפיצויים. הרמת מסך – לעומת זאת- חותרת תחת עצם האחריות המוגבלת, הנובעת מאישיותה המשפטית של החברה..."

נוכח קביעתי לעיל, כי קיימת לנתבעים אחריות אישית לפרסומים הפוגעים וכי קיימת לנתבע 1 אחריות כאחראי על אמצעי הפרסום, אין צורך להכריע בסוגיה זו ואני משאירה אותה בצריך עיון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

האם פרסומי הנתבעים מהווים פגיעה בפרטיות התובעת?

התובעת טוענת, כי הפרסומים הפוגעים, לרבות פרסום תמונתה ותמונות ביתה וכן ההזמנה לציבור הרחב להגיע להתכנסות מחאה מתחת לביתה, כולל פרסום פרטי רחוב מגוריה ולרבות פרסום המנשרים וחלוקתם בתיבות הדואר של שכניה ומתחת למגבי המכוניות ברחוב מגוריה, מהווים פגיעה חמורה בפרטיות התובעת ועומדים בניגוד לכל דין ובעיקר בניגוד להוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

לדין של התובעות, נושא זה כבר הוכח ונפסק בפסק דינה של כב' סגנית הנשיאה השופטת (כתוארה אז) זהבה אג' ביום 15.7.09, אשר בגינו ניתן לנתבעת 3 צו הרחקה מהתובעת (ראו נספח י"ב לכתב התביעה).

סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי אדם אינו רשאי לפגוע בפרטיות זולתו ללא הסכמה. הזכות לפרטיות מוכרת כזכות יסוד, והיא מוגנת **בסעיף 7 (א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו**.

כדברי הנשיא השופט ברק (כתוארו אז) בבג"צ 6650/04 פלונית נ' ביה"ד הרבני האזורי בנתניה ואח' (פורסם בנבו) (14.5.06):

" הפרטיות נועדה לאפשר לפרט "תחום מחייה" שבו הוא הקובע את דרכי התנהלותו, בלא מעורבותה של החברה. בתחום זה האדם הוא עם עצמו. זו "הזכות להיעזב לנפשו" ("the right to be left alone": השופט ברנדייס בפרשת Olmstead v. U.S. 277 U.S. 438 (1928), המובא בפרשת דיין, עמ' 471 ובע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 836, 803."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

התובעת טוענת כי פרטיותה נפגעה, וזאת לפי מספר סעיפי משנה של סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, אשר קובע כדלקמן :

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה :

" (4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו ;

...

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

להלן אבחן האם תתי סעיפים אלו מתקיימים במקרה דנן.

תת סעיף 2 (4) דן בפרסום תצלומו של אדם בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו.

במקרה דנן, טוענת התובעת, כי הנתבעת 3 הפיצה פלאיירים עם תצלום התובעת מתחת לביתה, בתיבות הדואר של שכניה ובמכוניות הדיירים ברחוב בו היא מתגוררת, עם כיתובים ביחס לחייה האישיים של התובעת בנוסח :

"אתי דור חטפה את ילדי"

"אתי דור- אם רווקה לילדה בת 7 נמצאת בעבודה עד השעה

"19:00

"אתי דור – מי מגדל את "המתנה" שלך"

"אתי דור – רווקה בת 50!"

"זהירות! אתי דור חוטפת ילדים!"

שם בתה של התובעת "שי". על פי הנטען, לכך מכוונת ההתייחסות ל"מתנה" של התובעת.

אני מוצאת, כי פרסום שמה ותמונתה של התובעת בצירוף הכיתוב המצוטט לעיל והפצת הפרסום בין שכניה וברחוב בו מתגוררת התובעת עולה כדי **פגיעה בפרטיות התובעת כמשמעותה בסעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות**.

תת סעיף 2 (11) דן בפרסומו של עניין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

הפסיקה דנה בהגדרת המונח "צנעת החיים האישיים", וכך הורה כבוד השופט פוגלמן, בפסה"ד בע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי, (פורסם בנבו) (23.1.13) (להלן: "עניין גוטסמן"):

"תחילה, לעניין המונח "צנעת החיים האישיים"; מה יכול לבוא בגדרה של הגדרה זו? "צנעת החיים" גם היא ביטוי עמום שגבולותיו אינם ברורים (אלי הלם דיני הגנת הפרטיות 148 (2003) (להלן: הלם)). ברי אפוא כי התשובה לשאלה מה ייחשב עניין הקשור ב"צנעת החיים האישיים" אינה חדה וחלקה, וכי "כמו ביטויים רבים שאנו נתקלים בהם בספר החוקים ובחיי היום-יום, פרשנותם תלויה בהקשר ובמטרה שלשמה נדרשת פרשנות זו (ראו והשוו לעמדת השופט ט' שטרסברג כהן בע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808, 835 (1994) (להלן: עניין ונטורה); כן השוו לעמדתו של השופט ג' בך באותה פרשה, בעמ' 821).

במקרה דנן, גורסת התובעת, כי הנתבעים פרסמו באתר האינטרנט את כתובת מגוריה ותצלומם בצירוף הכיתוב כי "ביתה מוזנח ותרסיו שחורים כפחם". כמו כן, טוענת התובעת, כי ביטויים שפורסמו נגדה באתר האינטרנט כגון: "רווקה בת 50", "הבאת את הבת שלך בגיל 43 מבנק הזרע כנראה", "נותן רק לקוות שהבת שלך לא תירש ממך את הגן השקרני שלך ומזל כי הבאת אותה מבנק הזרע (כנראה)", כך שיש סיכוי שהיא תיקח את הגנים של האבא האלמוני פלמוני", "את הילדה שלך הבאת ברגע האחרון של חיך בגיל 43 כשהביציות שלך כבר היו מיובשות לחלוטין" וכו', מהווים פרסומים הנוגעים לצנעת חייה האישיים, לרבות התנהגותה ברשות היחיד, כמשמעותו של ביטוי זה בהוראות סעיף 2 (11) לחוק הגנת הפרטיות.

לעניין פרסום תצלום ביתה של התובעת באתר האינטרנט, מצאתי, כי הדבר אינו עולה כדי פגיעה בפרטיות התובעת.

כיום קיימים אתרי אינטרנט רבים בהם ניתן על ידי הקלדת כתובתו של אדם לקבל תמונה של חזית ביתו החיצונית (כגון ymap, zoomap וכו'). כמו כן, כל אדם העובר ברחוב יכול לראות את חזית ביתה החיצונית של התובעת. לכן, אין בכך פרסום הנוגע ל"צנעת חייה האישיים של התובעת".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

יפים לכך דבריו של כב' השופט פוגלמן בעניין גוטסמן :

"דין שונה חל על הדמיות חוץ הבית. ברגיל, חזיתו של בית חשופה לעוברי אורח. היא מצויה ב"עין הציבור". על כן, ככל שחזיתו של בית גלויה מן הרחוב, ברי כי הצגת תמונתה או הדמייתה לא תקים כל פגיעה בפרטיות (ראו גם ת"א (מחוזי י-ם) 7236/05 לוינ' נ' אבני רביד, פסקה 14 (פורסם בנבו) (15.5.06))."

לעומת עניין התמונה שאינו מהווה לשון הרע, הרי הכיתוב המילולי שפורסם תחת תצלום בית התובעת עולה כדי לשון הרע. ("ביתה מוזנח ותרסיסו שחורים כפחם"). על כך כבר הורחב בפרק הקודם, ואין צורך להוסיף.

לעניין שאר הפרסומים המפורטים לעיל, הנוגעים לפרטים אינטימיים ביותר ביחס למצבה המשפחתי של התובעת ולנסיבות הבאת בתה הקטינה לאויר העולם, אני קובעת כי פרטים אלה אכן מהווים פרטים הנוגעים לצנעת חייה האישיים של התובעת ולהתנהגותה ברשות היחיד.

אשר על כן, אני קובעת כי פרסומים אלה, עולים כדי פגיעה בפרטיות התובעת, כמשמעות ביטוי זה בסעיף 2(11) לחוק הגנת הפרטיות.

אף אם המידע שפורסם אכן נוגע ל"צנעת חייו האישיים של אדם", חוק הגנת הפרטיות דורש כי יוכח כי הפגיעה לא הייתה פגיעה "שאין בה ממש" (סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות). בהקשר זה יש להראות כי הפגיעה בפרטיות לא בוצעה על דרך "מעשה של מה בכך", שכן פגיעה שכזו לא תקנה זכות לסעד. כוונת הסעיף היא להסיר מעל הדרך תביעות טורדניות, שאדם סביר לא היה מטריח עצמו בעטיין לבית המשפט.

בענייננו, הפרסומים הפוגעים אינם "מעשה של מה בכך". חלקם של הפרסומים הפוגעים פורסם ברשת האינטרנט, מקום בו קיימת תפוצה רחבה למידע המפורסם וכל אדם המבקש לחפש מידע על התובעת מגיע אליהם בנקל. כמו כן, הפלאיירים שפורסמו הופצו במכוון בקרב דיירי הרחוב בו מתגוררת התובעת, בין אם בתיבת הדואר שלהם ובין אם תחת מגב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

מכונתם, אשר מכירים אותה ופוגשים בה באופן יומיומי. בנסיבות אלו, מובן כי פרסום הדברים גרם לתובעת אי נוחות רבה והגשת תביעה זו מהווה ביטוי לכך. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הנתבעים פגעו בפרטיות התובעת ללא הסכמתה, כלשון חוק הגנת הפרטיות.

בקשות שונות שהוגשו בעת כתיבת פסק הדין:

להשלמת התמונה, יצוין, כי במהלך כתיבת פסק דין, ולאחר סיום ההוכחות זה הוגשו מספר בקשות על ידי הצדדים.

ביום 13.7.14 הודיע הנתבע 1, כי הוא מצוי בהליך פש"ר בבית המשפט המחוזי תל אביב (בקשה 61).

ביום 24.12.14 הודיע ב"כ התובעות כי הוגשה בקשת הממונה עו"ד לימור קירש, לביטול הליך הפש"ר וצירף מסמכי ית המשפט המחוזי לעיוני (בקשה 67). עיכוב ההליכים מול נתבע 1 חדל איפוא להוות נימוק לעיכוב פסק דין זה (ראו גם בקשה 65).

על סף סיום הכתיבה, ביום 5.3.15 הוגשה בקשה להגשת ראיות נוספות מטעם נתבעת 3 (בקשה 68 ובקשה 70) ומטעם נתבעים 1 ו-2 (בקשה 69). אותה בקשה אשר הוגשה בנפרד על ידי נתבעת 3 ועל ידי נתבעים 1 ו-2.

ביום 9.3.15 הוגשה בקשה מטעם נתבעת 2 למתן פסק דין (בקשה 71), אשר לה הוגשו תגובות מטעם נתבעת 3 (בקשה 72 ביום 9.3.15) ומטעם נתבעים 1 ו-2 (ביום 10.3.15). כמו כן, ביום 10.3.15 הוגשה בקשה מטעם הנתבעים 1 ו-2 למחיקת האגודה (התובעת 2) מן ההליך (בקשה 73).

אתייחס לבקשות אחת לאחת.

הבקשה להגשת ראיות נוספות-

לגישת הנתבעים 1-3, כפי שמצאה ביטוי בבקשות 68-70 הנ"ל, בידיהם בראיות המעידות על מעורבות התובעת במעשים בלתי תקינים אשר ביצעה במקביל לעבודתה כפקידת סעד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

ההלכה הפסוקה קבעה לא אחת כי -

"הכלל לעניין הגשתן של ראיות לבית המשפט הוא, כי בעל דין צריך להגישן ב'חבילה אחת'. רק מקום בו מצביע בעל-דין על טעמים סבירים והוגנים המצדיקים סטייה מן הכלל הנ"ל, יענה בית המשפט לבקשתו להגיש ראיות נוספות... בשאלת הגשתן של ראיות נוספות, יתחשב בית המשפט, בין היתר, באופי הראיה הנוספת, האם היא 'פשוטה'; מהו השלב אליו הגיע המשפט; ככל שהמשפט מצוי בשלב מתקדם יותר כן יטה בית המשפט שלא לקבל את הראיה; יש לבחון גם האם הצד המבקש את הבאת הראיה הנוספת ידע או היה עליו לדעת על קיומה של ראיה זו בשלב מוקדם יותר." (רע"א 2137/02 ממנ' נ' פז חברת נפט בע"מ, [פורסם בנבו] [30.7.02]).

כן נפסק מפי כב' השופט חשין כי-

"...ואולם משעברנו את השערים ונכנסנו אל הטרקלין, מחובתנו לשמור על סדריים שקבע בעל-הבית ולא כל הרוצה ליטול בא ונוטל. כלל הוא לענין הגשתן של ראיות, שבעל דין אמור וחייב להגישן ב'חבילה אחת' – כך, ולא בתפזורת, זעיר שם זעיר שם. והטעם לדבר? "כי אחרת ייטלטל הדיון עד אין קץ כהיטלטל ספינה בלב ים ללא הגה, ללא עוגן וללא קברניט, ונמצא צורת הדיון, ואתה מידת הדיון, לוקה". (ראו: ע"א 579/90 מרדכי וגילה רוזין נ' ציפורה בן נון (פורסם בנבו) (5.7.92))

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

ומן הכלל אל הפרט:

בקשה זו, הוגשה, כאמור, בשלב מתקדם מאוד של המשפט: לאחר הגשת סיכומי הצדדים ובמקביל לכתיבת פסק הדין.

מעיון בבקשות עולה, כי הנתבעות מבקשות להגיש מסמכים בדבר חקירת התובעת במשטרה כעדה במסגרת פרשה פלילית, אשר נערכה בשנת 2008.

דהיינו, לא מדובר בראיה שנוצרה לאחרונה, אלא בפרוטוקול חקירה שנערכה לפני כשבע שנים.

ברי, כי היה על הנתבעות לדעת על קיומה של ראיה זו בשלב מוקדם יותר. ויודגש, כי הנתבעות אינן מציעות כל הסבר מספק לאי הגשת המסמכים המבוקשים במועד הנדרש.

זאת ועוד, לא מצאתי כי מדובר בראיה שהינה מכרעת ומשמעותית להשלמת התמונה העובדתית ולגילוי האמת, בהליך הנוכחי שאין בינו לבין עדות התובעת במשטרה בהליך אחר, ולא כלום עם ענייננו.

לאור כל המקובץ לעיל, הגעתי למסקנה, כי אין לפתוח את ההליך כולו מחדש ואין להיעתר לבקשות 68-70 דנן.

אשר לבקשה למתן פסק דין, הבקשה הוגשה לקראת סיום כתיבתו של פסק הדין, לפיכך, הדיון בה התייתר.

אשר לבקשה למחיקת התובעת 2 מהתביעה,

ברי, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, במקביל לכתיבת פסק הדין ולאחר שמיעת כל העדויות והראיות בתיק. אין זו טענת סף שיש לדון בה. זאת ועוד, הנתבע 1 כבר העלה טענה דומה לכך בתצהירו (**סעיף 30 לתצהיר הנתבע 1**) הסוגיה אף נידונה והוכרעה לגופה בפסק דין זה לעיל, אין איפוא כל מקום להידרש לה בנפרד ובנוסף.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

הסעד:

לאחר שנקבעה אחריותם העקרונית של כל אחד מן הנתבעים, יש לדון ברכיב הסעד.

התובעים מבקשים, כי נגד כל אחד מן הנתבעים יינתן צו לחייבם להסיר מיידית את כל הפרסומים בכל אמצעי המדיה שנעשו כנגד התובעים וכל מי שקשור להם ונפגע על ידם, לרבות פרי וכן ב"כ התובעים עו"ד צ'רלי בוזגלו ומשרדו. כמו כן, מבקשים התובעים כי יינתן צו לחברת גוגל ישראל להסרת הקישורים המוזכרים עם ובקשר לתביעה, אשר הפיצו הנתבעים באמצעי המדיה השונים.

בנסיבות העניין, מצאתי, כי יש לתת צו כמפורט לעיל.

מן הראוי, כי, ככל והפרסומים הפוגעים לא הוסרו זה מכבר (כפי שטענה הנתבעת 3 בסעיף 48 לתצהירה), ידאגו הנתבעים להסירם באופן מידי מאתר האינטרנט של התנועה ומבלוג הנתבעת 3.

הואיל וקבעתי כי הנתבעים פרסמו פרסומים המהווים לשון הרע נגד התובעות וכי נעשתה פגיעה בפרטיות התובעת, אעבור כעת לבחון את שיעור הפיצויים לו זכאיות התובעות.

הנתבעים טוענים, כי התובעות לא הוכיחו כי נגרם להם נזק.

ברם, על פי חוק איסור לשון הרע וכן על פי חוק הגנת הפרטיות, ניתן לפסוק פיצוי גם ללא הוכחת נזק. ואכן, התובעות דורשות כי ישולמו להם פיצויים על פי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע וסעיף 29א לחוק הגנת הפרטיות.

הנתבעת 3 העלתה, לראשונה בסיכומיה, טענה לפיה האגודה, בהיותה תאגיד, אינה זכאית לקבל פיצויים לפי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע. לדידה של הנתבעת 3, בת"א (מחוזי ירושלים) 8069/06 החברה לאוטומציה בע"מ נ' גור (פורסם בנבו) (13.7.09) (להלן: "עניין החברה לאוטומציה") קבע כב' השופט סולברג כי על מנת שתאגיד יזכה בפיצויים, עליו להוכיח שפרסום לשון הרע על אודותיו גרם לו לפגיעה ממונית בנכסיו או בעסקיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

לכאורה, זוהי הרחבת חזית שכן הנושא הועלה לראשונה רק בסיכומים. עם זאת, מאחר ומדובר בטענה משפטית ולא עובדתית, ראוי לשקול אותה לגופה.

השאלה, האם ניתן לפסוק לזכות תאגיד פיצוי בגין עוולה של לשון הרע, כאשר לא הוכח שהפרסום גרם לו לפגיעה ממונית בנכסיו או בעסקיו, היא שאלה שנדונה רבות בפסיקה של בתי המשפט השונים, אך טרם הוכרעה בבית המשפט העליון.

מקור המחלוקת הינו בכך שבעוד שבסעיף 10 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) נקבע כי: "תאגיד לא ייפרע פיצויים בשל עוולה אלא אם גרמה לו נזק".

סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע קובע, כי ניתן לפסוק לנפגע פיצוי גם ללא הוכחת נזק.

"נפגע" לפי חוק איסור לשון הרע, משמעו "הן אדם והן תאגיד".

קיימת חוסר התאמה בין לשונו של חוק איסור לשון הרע המטיל חובת פיצוי גם על פגיעה ללא הוכחת נזק בתאגיד, לבין לשונה של פקודת הנזיקין המחילה פיצוי לתאגיד רק כאשר נגרם נזק מוכח.

בענייננו, הפיצוי הנפסק הינו ללא הוכחת נזק ומשכך מתעוררת השאלה, האם הוראת סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע גוברת, או שמא גוברת הוראת סעיף 10 לפקודת הנזיקין?

הדעות בנושא חלוקות.

מחד גיסא, קיימת העמדה, אותה הביע כב' השופט סולברג בשבתו בבית המשפט המחוזי בירושלים בעניין החברה לאוטומציה, לעיל, לפיה הוראת סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע אינה גוברת על הוראת סעיף 10 לפקודת הנזיקין. לגישתו, על מנת לבטל את תחולת סעיף 10 לפקודת הנזיקין, יש צורך באמירה מפורשת ואין הוראה כזו בחוק איסור לשון הרע.

מאידך גיסא, קיימת הגישה לפיה לנוכח הוראת סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, ניתן לפסוק לתאגיד פיצוי אף אם לא הוכח נזק ממשי לנכסיו או לעסקיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

תאריך 15.3.15

גישה זו באה לידי ביטוי, בין היתר, במאמרו של המלומד פרופ' אהרון ברק, שפורסם במבחר כתבים (ח.ה כהן וי' זמיר עורכים), תש"ס – 2000 כרך ב', 1194, לפיה:

"קשה להצדיק הוראה זו (של סעיף 10 לפקודת הנזיקין – נ.ג.). בן אדם שמוצא עליו שם רע זכאי לתבוע פיצויים מבלי להוכיח נזק ממשי. על שום מה יידרש התאגיד להוכיח נזק ממשי בנסיבות דומות?"

בבש"א (שלום תל- אביב) 188946/04 הוצאת עיתון מעריב בע"מ נ' עיריית רמלה (פורסם בנבו) (10.3.05) פסק כב' השופט פורג, כי מאחר והוראת סעיף 7א לחוק אינה מבחינה בין נפגע שהוא תאגיד לנפגע שהוא אינו תאגיד ומאחר שעל פי הוראה זו ניתן לפסוק לנפגע פיצוי גם ללא הוכחת נזק, משמע שגם לתאגיד ניתן לפסוק פיצוי בגין לשון הרע גם ללא הוכחת נזק.

כך גם בת"א (שלום י-ם) 5950/06 או.קיי קורסים נ' האוניברסיטה העברית בירושלים (פורסם בנבו) (22.1.08) פסק כב' השופט שחם כי המונח "נזק" בפקודת הנזיקין מוגדר באופן רחב וכולל גם פגיעה בשם הטוב. לפי גישתו זו, פגיעה בשמו הטוב של תאגיד היא נזק, אף אם אינו נזק ממוני. דהיינו, סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע גובר על הוראת סעיף 10 לפקודת הנזיקין.

עוד ראו בעניין זה ת"א (שלום חיפה) 32559-11-09 בראל נכסים בע"מ נ' גפן 79 בע"מ ואח' (פורסם בנבו) (12.2.12) פסק כב' השופט אייל דורון, כי האינטרס הציבורי במניעת פרסום מעין זה הוא העומד בבסיסו של סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע ומכאן, שאם יתבע המפרסם ע"י התאגיד מן הראוי יהיה לפסוק לטובתו פיצויים ללא הוכחת נזק, מבלי לראות בזכותו של תאגיד לפסיקת פיצויים מעין אלה כזכות מוגברת.

לגישתו, אין ליצור אבחנה בין נפגע שאינו תאגיד ונפגע שהינו תאגיד גם כאשר מדובר בפיצוי ללא הוכחת נזק.

ניתן אפוא לפסוק פיצוי כזה מכוח סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע גם לטובת תאגיד.

מנגד, בת"א (שלום תל אביב) 7539-10-10 ע.ב. ים ניהול ואחזקה בע"מ נ' אזרוב (פורסם בנבו) (25.9.11) פסקה כב' השופטת רונית פינצ'וק-אלט כי יש להעדיף את הגישה המצמצמת. שם בפסקה 20 של פסק הדין נאמר: "התובעת לא הוכיחה ואף לא ניסתה להוכיח כי נגרם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

תאריך 15.3.15

1 לה נזק. מדובר בתובעת שהיא חברה בע"מ ונראה כי השם הטוב של 'אדם טבעי' שונה
2 במהותו מהשם הטוב של תאגיד. 'אדם טבעי' זכאי לפיצויים בגין פרסום שהשפיל אותו
3 בעיני הבריות, גם אם לא היה בתביעה היבט ממוני, בעוד כאשר מדובר בתאגיד הרי
4 הפגיעה בשם הטוב מהווה נזק רק אם גרמה לפגיעה בנכסיו או בעסקיו".

5 נקבע שם כי לנוכח היוותו של סעיף 10 לפקודת הנזיקין, הרי המחוקק גילה דעתו כי לגבי
6 תובע שהוא תאגיד, נותר מצב שהיה קיים קודם לכן ולפיו עליו להוכיח נזק כתנאי לפיצוי.

7
8 בין הגישה המרחיבה שהובאה בעיקר בפסיקת בתי משפט השלום לעיל, לבין הגישה
9 המצמצמת שהובאה בפסיקת בית המשפט המחוזי (השופט סולברג) אך גם בפסיקת בית
10 משפט השלום לעיל, דומה כי ידה של הגישה המצמצמת גוברת.

11
12 הפרשנות הרחבה שהוענקה להוראת סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע, הולמת אולי את
13 תכליתו של החוק. עם זאת, בית המשפט אמור לפסוק על פי לשון החוק הברורה ומשכך כל
14 עוד לא בוטל מפורשות האמור בהוראות סעיף 10 לפקודת הנזיקין, לטעמי יש להיזהר
15 מהרחבת הגדר.

16 הוראת סעיף 10 לפקודת הנזיקין, קדמה להוראת סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע.
17 במסגרת התיקון ניתן היה להורות על בטלותה של ההוראה בסעיף 10 לפקודת הנזיקין ובכל
18 זאת הושארה ההוראה על כנה.

19 לדידי, יש בכך כדי ללמד על כוונת המחוקק שלא להעניק לתאגיד פיצוי ללא הוכחת נזק.
20 אוסיף ואומר, כי המתח בין הוראת סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע לבין סעיף 10 לפקודת
21 הנזיקין, נדון בפסיקה בעשור האחרון כפי שפרטתי לעיל.

22 בכל זאת לא ראה המחוקק לנכון לבטל את ההוראה בסעיף 10 לפקודת הנזיקין.
23 כל עוד ההוראה דגן שרירה וקיימת, אני רואה לנכון לאמץ את הגישה לפיה לא ניתן לחייב
24 פיצוי ללא הוכחת נזק בשל הפצת לשון הרע כנגד תאגיד.

25
26 נותר לקבוע את שיעורו של הפיצוי.

27
28 התובעות מבקשות כי הנתבעים יחויבו, ביחד ולחוד, בתשלום פיצויים בסך של 100,000 ₪
29 כקבוע בחוק איסור לשון הרע ובסך של 100,000 ₪ כקבוע בחוק הגנת הפרטיות עבור כל
30 אחת מן התובעות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

אכן, מצאתי, כי כוונת הנתבעים בפרסומים אלה הייתה לפגוע בתובעות ובעיסוקן. היקף הפרסומים ותוכנם, אשר התמקד בפן הפרטי והאישיותי של התובעות מצביעים, כי כוונת הנתבעים הייתה לפגוע ולהשפיל את התובעות.

מאחר והתובעת 2 היא תאגיד, הרי מכוח המפורט לעיל אין לזכותה בפיצויים ללא הוכחת נזק בגין לשון הרע. הפיצוי ייפסק אפוא לזכות התובעת 1 בלבד. לא למותר לציין, כי התובעת 2 בהיותה תאגיד אינה זכאית לפיצויים בגין חוק הגנת הפרטיות. גם בעניין זה ייפסק הפיצוי לזכות התובעת 1 בלבד.

לאור כל המקובץ לעיל ולאחר שקילת השיקולים הרלוונטיים לעניין הפיצוי (ראו לעניין זה ע"א 13661-10-12 משה באדר נ' דוד בנימין, פסקה 147-157 לפסק הדין (ניתן ביום 27.12.13)) (פורסם בנבו), הגעתי למסקנה כי נסיבות המקרה שלפנינו מצדיקות פסיקת פיצוי לתובעת 1 גם בשל הפצת לשון הרע עליה וגם בשל הפגיעה בפרטיותה.

בכתב התביעה דרשו התובעות סך של 200,000 ₪, לשתייהן יחדיו. נכון ליום הגשתה (בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום זה ואילך). אני מוצאת לנכון לקבוע פיצוי לתובעת 1 בלבד, הן בשל לשון הרע שהופצה עליה והן בשל הפגיעה בפרטיות, אך אינני פוסקת כפל פיצוי.

אני פוסקת לזכות התובעת 1, אתי דור את הפיצויים הבאים :

סך 50,000 ₪ לפי הוראות סעיף 7א (א) לחוק איסור לשון הרע.
סך 50,000 ₪ לפי הוראות סעיף 29א (ב) (1) לחוק הגנת הפרטיות.

חכתי בדעתי אם יש מקום לכפל הסכומים, לפי הסנקציות החריפות המופיעות בהוראות החיקוקים הנ"ל (סעיף 7א (ג) לחוק איסור לשון הרע, סעיף 29א (ב) (2) לחוק הגנת הפרטיות מסקנתי היא כי חרף הבוטות של הפרסומים, יש להימנע מכך. אף שהפרסומים נעשו בכוונת מכוון עשיית שימוש במנגנון ההכפלה של הסנקציה, לא יעשה כדבר שבשגרה. אינני פוסקת פיצויים לזכות התובעת 2, האגודה לקידום העבודה הסוציאלית, חרף הפרסומים הבוטות והקשים גם עליה, בהיותה תאגיד.

לאור האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעים 1-3, ביחד ולחוד, בתשלום פיצויים לתובעת 1 בסך 100,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 15.3.15

ת"א 24514-10-09 דור ואח' נ' בן יששכר ואח'

סיכום :

מן המקובץ לעיל, מתקבלת התביעה.
אני מוצאת כי הנתבעים 1-3 הפיצו לשון הרע על התובעות, ופגעו בפרטיותה של התובעת 1.
אני מחייבת את הנתבעים 1-3, יחד ולחוד, לשלם לתובעת 1 פיצויים בשיעור כולל של 100,000 ₪, הן בגין לשון הרע והן בגין פגיעה בפרטיות.
הסכום יהיה צמוד למדד הידוע ביום הגשת התביעה 28.10.09 וישא הפרשי הצמדה וריבית עד לתשלום המלא בפועל.
אני קובעת כי הנתבעים 1-3 הפיצו לשון הרע על התובעת 2. אינני מזכה אותם בפיצויים ללא הוכחת נזק בגין הנ"ל, בהיותה תאגיד.
אני מחייבת את הנתבעים 1-3, יחד ולחוד, לשאת בהוצאות משפט כוללות בסכום של 20,000 ₪. סכום זה כולל מע"מ ואגרות משפט כדין.
פסיקתא תוגש לחתימתי.

ניתן היום, כ"ד אדר תשע"ה, 15 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

נועה גרוסמן, שופטת

סגנית נשיא